Akbaba

Şark cephesinde yeni bir şey yok!

41

İKİNCİ BASKI

ÜÇ KATLI EV

Yusuf Ziya Ortaç

★ ★ ★

Birinci baskısı iki ay içinde tamamen satılıp biten bu romanın

ikinci baskısı yarın çıkıyor

★ Bu roman, bizim sosyal hayatımızdan üç sahnedir.

★ Bu romanda üç nesil arasındaki görüş, düşünüş, duyuş farkı çarpışmaktadır.

★ Bu romanda «Eski zengin» lerin «Yeni fakir» hayatı ve çok güzel kızlarının gönül macerasını bütün heyecaniyle canlandırılmıştır.

★ Bu romanda balolar, kumar salonları, saz âlemleri, zengin sofralar ,eğlenceler en realist bir görüşle yaşatılmıştır.

★ Bu romanda, biri milliyetçi, biri komünist, iki üniversiteli kardeşin müthiş kavgaları, sesli bir film kadar göz önüne gelmektedir.

FİATI : 150 KURUŞ

İdaremize göndereceğiniz 150 kuruşluk posta havalesi karşılığında «Üç Katlı Ev» romanı adresinize taahhütlü olarak gönderilecektir.

T. C. Ziraat Bankası

TASARRUF HESAPLARI

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira,

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

AKBABA

Koleksiyonları

1000 den fazla karikatür,

1000 den fazla yazı..

Zarif, sağlam, yaldızlı kapaklar içinde

Fiatı 10 Lira

Birinci ve ikinci ciltler hazırdır

Cilt kapakları 3 lira

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Ylımaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.
Sayısı: 35 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
★
Telefon
21811

Bütün ağrılara karşı
Kininli
GRİPİN
BAŞARI İLE KULLANILIR.

TURAL
Öksürüğü
Keser

Akbaba

Sayı : 57 — Cilt : 3 — 16 NİSAN 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

BAŞ!

Bugün Akbaba'nın baş yazısını yazmak lâzım. Eh, çare yok, yazacağız. «Başa gelen çekilir» demişler.

Başımdaki mevzualra bir geçit resmi yaptırırken, kalemim, âdeta kendiliğinden şu başlığı yazıverdi: Baş!

İlham perisinin bu emrine «Baş üstüne» demekten başka elimden ne gelir?

Yoook, sakın Başbakanın, bir yandan «Kalafat» a çekip, bir yandan «Çelikbaş» la kuvvetlendirdiği yeni kabinesinden bahsedeceğim sanmayınız. Bu günlerde siyasetle başım hoş değil. Yazacağım şey, başımızdakilerden ziyade başımıza dair!

Efendim, dikkat ettiniz mi bilmem: Bizim ata sözlerimizin, tekerlemelerimizin çoğunda baş rolü bu kelime oynar. Misal mi istiyorsunuz? Çoook... Gidenler için: «Ecel geldi cihane, baş ağrısı behane» den tutunuz da, gelenler için: «Başı göğe erdi» ye kadar!

Fena bir haber anlatılırken, söze: «Dostlar başından ırak» diye başlanır. Ama, tatlı bir havadis, meselâ Celâl Yardımcı'nın Devlet Bakanı oluşu, Hamdi Başar dostumuza muhakkak: «Darısı başınıza» diye müjdelenmelidir!

Osmanlı tarihinde isyanların adı «Baş kaldımak» tı. Nice vezirlerin başı, sokak öfkesinin ağzına atılmıştır.

Dikkat ediniz: Bazı başlar, baş değil, sahipleri için âdeta baş belâsı oluyor. Kendi ihtiraslariyle kendi başlarını yiyenler saymakla bitmez!

Şair Ahmet Haşim, bir şiirinde başından şöyle şikâyet eder:

Dişi, tırnakları geçmiş etime,
Gövdem üstünde duran ifrîtin!

Baş tacı ettiklerimiz için bir tek duamız vardır: «Allah başımızdan eksik etmesin!» Ama, başımız dan savdıklarımız, bizi asla affetmezler. Arkamızdan gazapla başlarını sallıyarak homurdanırlar: «Duuur... Elbet senin başına bir gelecek var!»

Demokrasi hayatında, hiç ummadığınız kimselerin «Başına devlet kuşu konduğunu» görürsünüz. Eski devletlilere sorarsanız, bunun bir tek izahı vardır: «Ayaklar baş oldu!»

Rahmetli Refik Saydam, rivayete göre tenkitten, itirazdan hiç hoşlanmazmış. O zamanki Millet Meclisinin gizli iç tüzüğü şu iki mısrada toplanmıştı:

Salla başı,
Al maaşı!

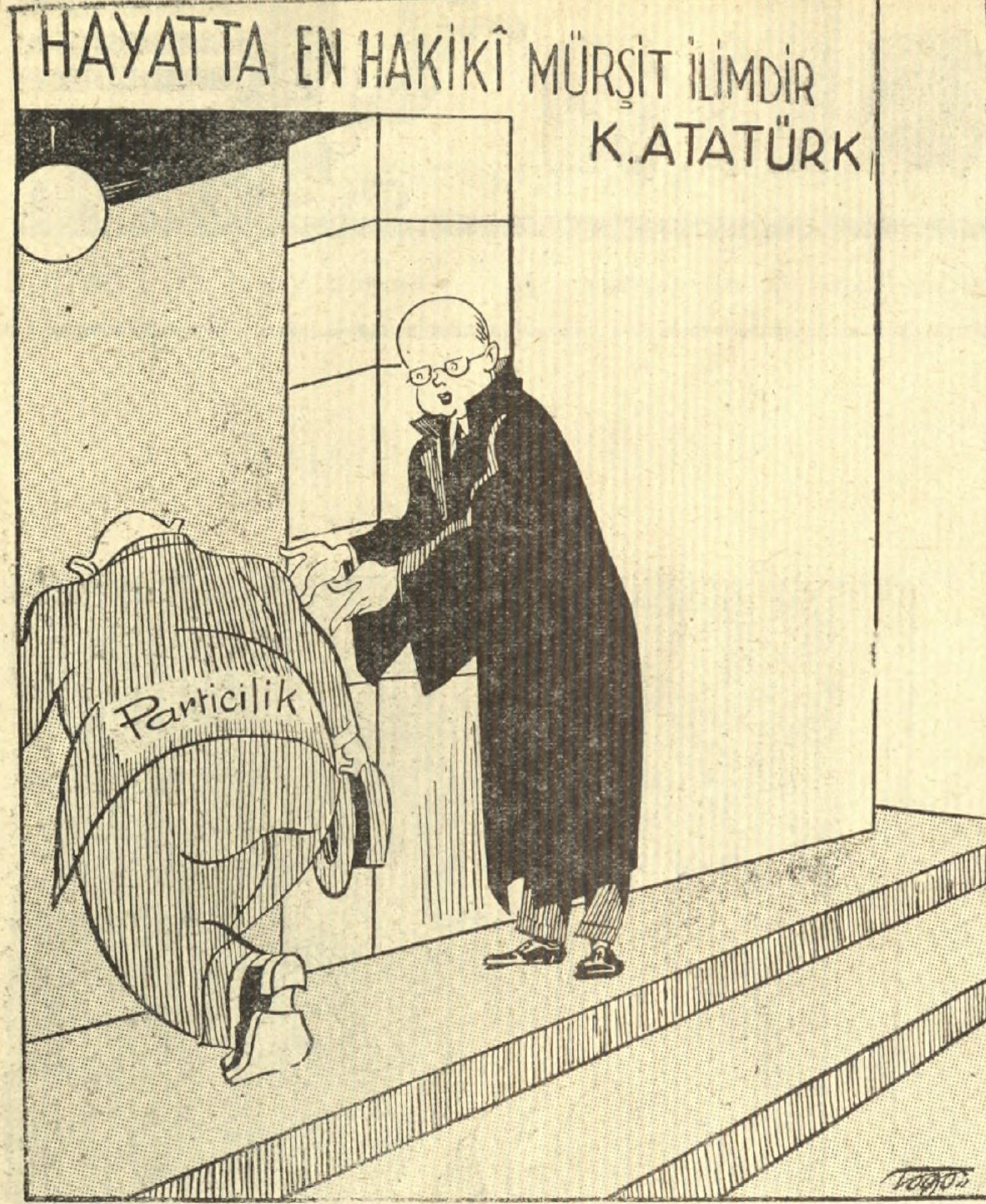
Fakat, kim ne derse desin, baş olmak güzel şey galiba. Onun içindir ki, atalarımız: «Baş ol da, istersen soğan başı ol» buyurmuşlar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Yazıklar olsun! Saçımızı süpürge ettik, yine kıymetimizi bilmediler!...

43

— Haydi, sen de cehaletten kurtul!..

Münasiptir efendim

Sanat Dostları Birliğinde oturuyorlardı. Şair Behçet Kemal Çağlar:

— Bugünkü konferansımın mev zuu «Yalan» dır. Ama önce size bir şey sorayım: Yahya Kemal'in en son şiiri olan «Yalana medhiye» yi okudunuz mu?

Herkes elini kaldırdı: «Okuduk» diye. Onun üzerine Behçet Kemal gülümsedi:

— Eh, o halde tam yerimi ve mevzuumu bulmuşum. Konferansıma başlıyabilirim. Çünkü Yahya Kemal'in böyle bir şiiri yoktur...

Asıl lâzım olan

Hakkı Süha yolda bir arkadaşına rastladı:

— Yayır ola nereye böyle? diye sordu.

— Doktora... Bilirsin benim müzmin bir illetim vardır. Perhiz etmem lâzım ama, arasıra eşekliğim tutar, hayvanlar gibi içerim. Dün de yine böyle bir itlik ettim...

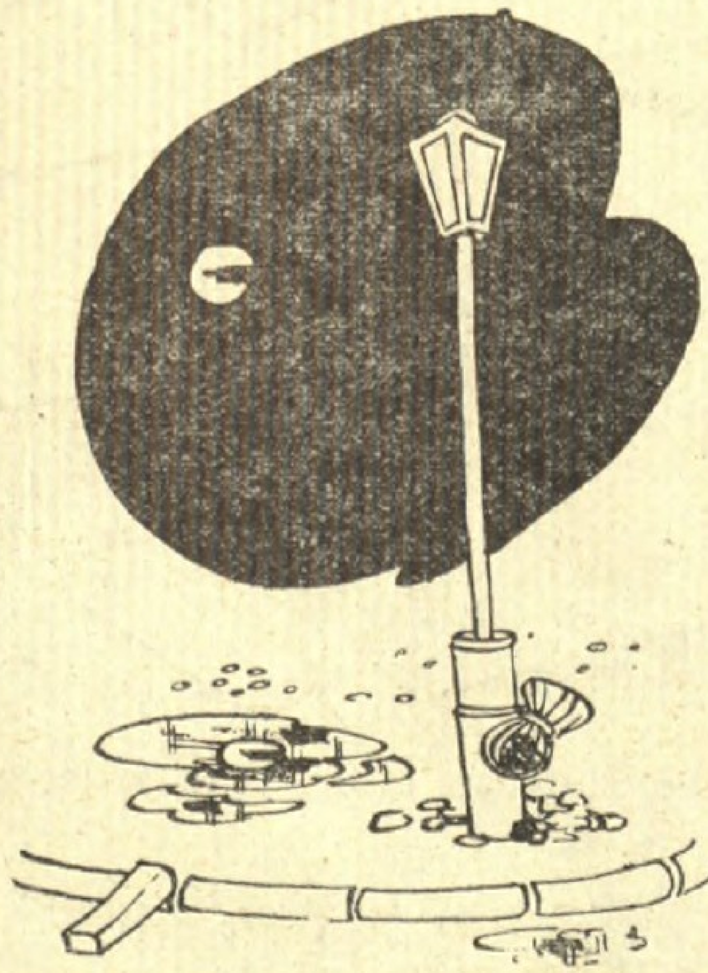
Hakkı Süha adamın sözünü kesti:

— Anladım, dedi,, öyleyse sana bir baytar lâzım...

KALDIRIMDA SANAT!..

Hikâye...

Şiir...

Resim...

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

ON BİRİNCİ FASIL

(Dışarıda: Mebuslarımızı göreceğiz! Dileklerimiz var! Yaşasın Karagözle Hacivat! sesleri, alkışlar, gürültüler göklere çıkar. Hacivat, bir kanapeye uzanmış baygınlık geçirmektedir.)

Karagöz — Ulan Hacivat, ayılıp bayılmayı bırak da aşağıdaki kalabalığa ne cevap vereceğiz. Onu söyle!

Hacivat — Ne cevap vereceğiz, mebus değiliz, der, savarız!

Karagözün karısı — Olmaz Hacivat Çelebi, bukadar adam mebus olduğunuza inanıp gelmişler. Şimdi, olmadık diye başınızdan şamvıya kalkarsanız, hem sözünüze inanmazlar, hem de size gücenirler!

Hacivat — Ne yapalım öyleyse?.

Karagözün oğlu — Baba, şunlara birer nutuk çeksenize akılları başlarına gelsin!

Karagöz — Hadi oradan, bilmediğin işlere karışma!

Karısı — Yok, öyle deme, Karagöz, oğlanın hakkı var! Hacivat Çelebi münasip bir dille, bir kaç söz söylesin: Mebus olmak istiyoruz ama, daha mebus olmadık, desin. İnşallah olursak, size şöyle hizmet ederiz, böyle hizmet ederiz, diye bir şeyler söylesin... Memnun olur, dağılırlar.

Karagözün oğlu — İmkânı yok, dileklerini dinletmeden dağılmazlar.

Karagöz — Bukadar adamı nasıl içeri alırız? Zaten ev payanda ile duruyor. Alimallah başımıza çöker!

Karagözün oğlu — Baba, sende hiç akıl yok be! Birer birer içeri alırsınız!

Karagöz — Karışma, diyorum sana!

Karagözün oğlu — Ne yapayım, problemleri çözemiyorsunuz? Vallahi billâhi bizom mektepte imtihanda olsanız, ikiniz de çakmıştınız!

(Dışarıda gürültüler... Mebuslarımızı görmek istiyoruz! Dileklerimiz var. Sesleri... Yaşasın Karagözle Hacivat, yaşasın demokrasi, Yaşasın vatan... Alkışlar....)

Dışarıdakilerden biri — Arkadaşlar, milletimizin göz bebeği, halkımızın sevgilisi, demokrasi kahramanı Karagözle Hacivat Çelebi namına hepinizi «Yaşasın!» demeğe davet ediyorum. **(Bir ağızdan bağırırlar: Yaşasın!)**

Karagözün karısı — Aman, Hacivat Çelebi, pencereden görün de şunlara bir iki söz söyleyiver!

Hacivat — İmkânı yok. Kalabalığa nutuk söyliyemem, şimdiden içime baygınlık geliyor!

Karagözün karısı — **(Karagöze)** Bari sen söyle!

Karagöz — Ben de söyliyemiyeceğim karı, bir tuhaf oluyorum!

Karagözün oğlu — Baba, ben söyliyeyim mi, ne dersin?

Karagöz — Sus edepsiz, eğlencenin sırası mı şimdi?

(Dışarıda gürültüler, bağrışmalar, yaşasın sesleri, alkışlar...)

Karagözün karısı — Hadi, ne yapacaksanız yapın!

Karagöz — **(Pencereye giderek)** Ne çare, iş başa düştü! **(Pencereyi açarken durur.)** Nasıl başlanacaktı, şaşırdım!

Hacivat — Bir şey söylemedin ki, Karagöz, neyi şaşırdın?

Karagöz — Evvelâ, ne denirdi. ilk önce? Baylar, bayanlar mı? Vatandaşlar mı, ey Ümmeti Muhammet mi, ne denirdi, onu şaşırdım!

Karısı — Hadi, ben söyleyim, sen tekrarla: Aziz yurddaşlarım!

Karagöz — **(Pencereyi açar, aşağıdan bir alkış kopar, Karagöz öksürmeğe başlar.)** Öhhö, öhhö, öhhö!

Karısı — Söylsene! Aziz yurddaşlarım!

Karagöz — Dur, gıcık geçsin!

Oğlu — Baba su iç su, içmeden nutuk çekilmez!

Karagöz — Ulan mademki biliyorsun, getirsene, ne duruyorsun? **(Oğlu, su getirir, Karagöz bir yudum içer).** Nasıldı karı!

Karısı — Aziz yurddaşlarım!

Karagöz — **(Çatlak acayip bir ses çıkartır.)** Aziz yurddaşlarım! **(Başını içeri çekerek)** Karı, vazgeçtim alt tarafından! Bana bir şey oldu. Bu ses benim sesim değil!

Karısı — Merak etme, heyecan dan. Devam et: Sevgili komşularım!

Karagöz — **(Tekrar pencereden başını çıkararak)** Sevgili komşuİarım!

Karısı — Lûtfedip, zahmet edip bizi kutlamaya geldiniz!

Karagöz — **(Şaşırarak)** Lûtfe dip,, zahmet edip beni kurtarma ya geldiniz!

(Aşağıda gülüşmeler, alkışlar.)

Karısı — Değil, yanlış!

Karagöz — **(Halka)** Değil, yanlış!

Karısı — **(Karagözü zorla çekip içeri alır.)** Neye söylediğimi aynen tekrarlamıyorsun?

Karagöz — Karı, kafamın içi arı kovani gibi uğulduyor. Sözlerini yarım yamalak işitiyorum. **(Oğluna)** Ulan su getir. **(Suyu içer.)**

Karısı — Hadi, zahmet edip geldiniz, de. ,

Karagöz — **(Pencereden başını çıkarır)** Deminki yanlış oldu kusu ra bakmayın! Lûtfedip, zahmet edip geldiniz, diyecektim!

Karısı — Kırk yıllık arkadaşım Hacivatla ben...

Karagöz — **(Şaşırarak)** Kılıbık arkadaşım Hacivatla ben...

(Aşağıda gülüşmeler, alkışlar. Karagözün karısı terliği arkasına yapıştırır.)

Karagöz — **(İstemiyerek bağırır)** Ooof!... Bu nutka dahil değil! İçimden geldi! **(Aşağıdan alkışlar, kahkahalar..)**

Hacivat — Beni rezil ettin!

Karagöz — **(Başını pencereden çekerek)** Bukadarla kalırsan yine şükret!

Karısı — Neye kendinden lâf karıştırıyorsun? Söylediğimi tekrarlasana!

Karagöz — Karı, kendimde değilim, dedim, anlatamadım mı?

Karısı — Hadi, söyle: Hacivatİa ben hepinize teşekkür ederiz!

Karagöz — **(Başını çıkararak)** Kusura bakmayın, yine yanlışlık oldu. Hatlar karışıyor! **(Aşağıdan gülüşmeler.)** Hacivatla ben hepinize teşekkür ederiz.

Karısı — Hah, şöyle, aferin!

Karagöz — **(Başını pencereden çekerek)** Artık benden paso! Yaşasın vatan, deyip nutku bitiriyorum!

Karısı — Olmaz, asıl söyliyecek lerim kaldı!

Karagöz — Bu ne uzun nutuk be? Mebus olunca, ne söyliyeceğiz?

Karısı — Hadi, mebus olmak istiyoruz ama, daha olmadık, inşallah olursak elimizden gelen hizme ti yapmakta kusur etmeyiz! de. Söyliyebilecek misin?

Karagöz — İstediğim gibi söylemeğe bırakırsan söylerim.

Karısı — İstediğin gibi söyle!

Karagöz — Komşular, siz toplanıp geldiniz ama, biz mebus falan olmadık. Daha gönül gezdiriyoruz. Bu gidişle de olacağımızı pek ummıyorum ya, neyse!. İnşallah himmetinizle oluverirsek, elimizden geleni esirgemeyiz.

(Siz bizim mebusumuzsunuz. Başkasını istemeyiz, yaşasın Karagözle Hacivat sesleri.)

Karagöz — Nasıl, becerdim mi?

Karısı — Oldu, aferin!

Karagöz — Karı, açıldım! Dur hele, bir ikit lâf daha edeyim!

Hacivat — Aman Karagözüm, ne söyliyeceksin? Saçmalayım deme sakın!

Karagöz — Merak etme, ne söy liyeceğimi şimdi anlarsın! **(Pencereden dışarıya)** Sevgili komşular, kusura bakmayın, hazırlıksız olduğumuz için size bir şey ikram edemedik, mahcup olduk ama, Hacivat Çelebi bu pazar, hepinizi öğle yemeğine eve çağırıyor.

Hacivat — **(Pencereye atılarak)** Ne halt ediyorsun Karagöz?

(Aşağıdan: Hacivat Çelebi ne diyor? sesleri.)

Karagöz — Gelmezlerse hatırım kalır, diyor, duyduk, duymadık demeyin!

(Yaşasın Hacivat Çelebi, geliriz, sesleri).

Hacivat — Eyvah, ocağıma in cir diktin. Ben bukadar adama na sıl yemek yediririm?

Karagözün karısı — Karagöz, bunu arkadaşına neye yaptın?

Karagöz — Karı, bu kalabalık ağzına bir parmak bal çalmadan dağılır mı?

Karısı — Peki ama, Hacivat Çelebinin başını neye derde soktun?

Gazetelerden: Fatsa'da, İnönü'yü zurna çalarak karşılayan köylülerden ceza alındı :

Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına!...

Karagöz — Bırak karı, Bütün bunları başımıza o getirdi. Biraz da derdini o çeksin!

Hacivat — Yazık, seni bunca yıldır tanıyamamışım. Sen neymişsin meğer!

Karagöz — Hacivat, sana; «Bende ne cevherler var» demedim mi, işte birer birer meydana çıkıyor. Dur, hele şunları başımdan savayım! **(Başını pencereden çıkararak)** Komşular, başka bir isteğiniz varsa söyleyin, Hacivat burada emrinizi bekliyor. Yoksa, pazar günü buluşmak üzere hepinize Allaha ısmarladık!

Dışarıdakiler — Dileklerimizi söyliyeceğiz!

Hacivat — Oh olsun!

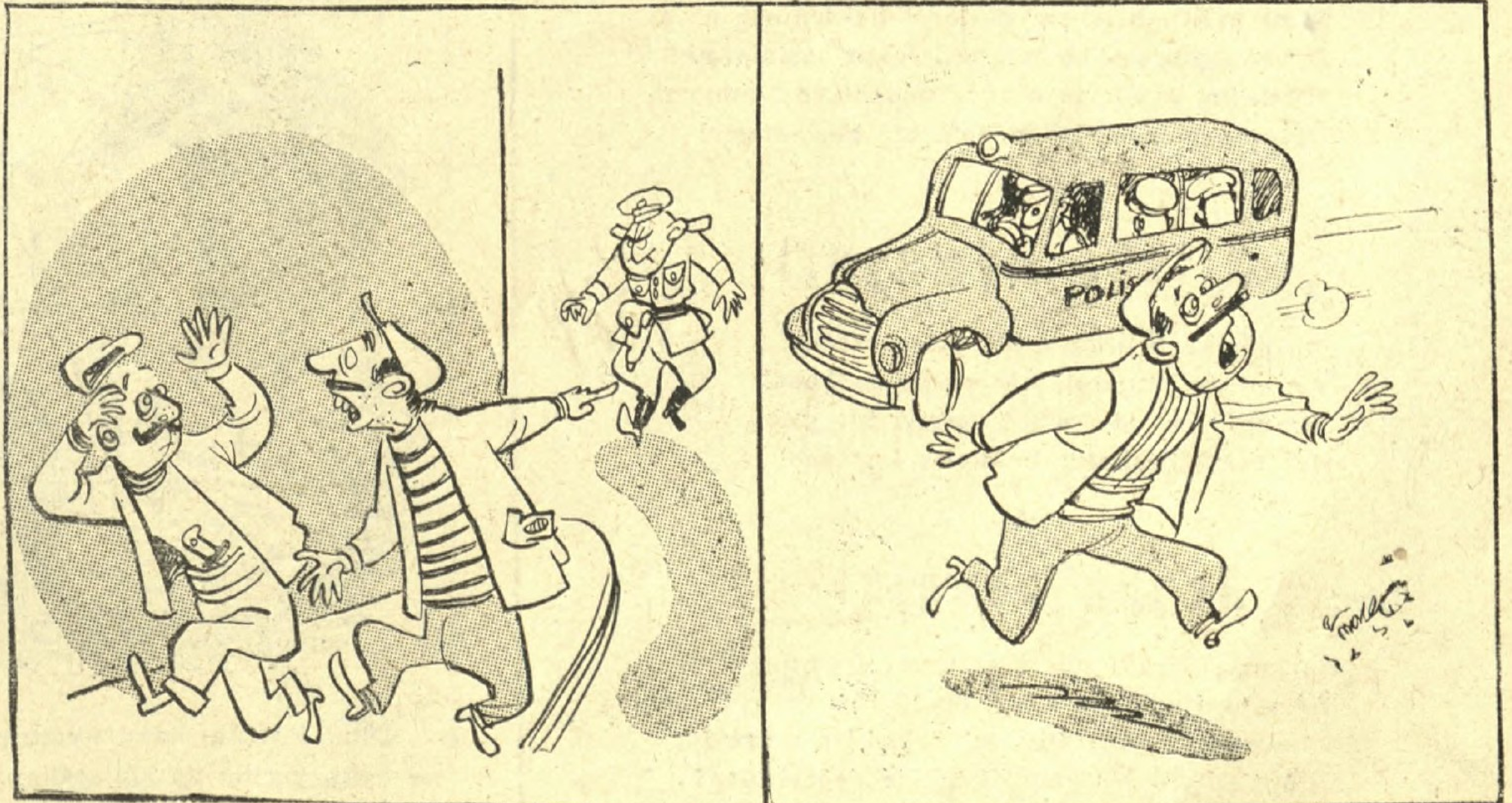
Karagöz — **(Karısına)** Gördün mü domuzu, bir de sen buna acırsın! **(Pencereden halka)** Pazar günü Hacivatta hem yiyip içsek, hem bunları konuşsak olmaz mı? mı?

Dışardakiler — Hayır, şimdi söylemek istiyoruz!

Karagöz — **(Karısına)** Millet asılmıya başladı çare yok! **(Oğluna)** Ulan, sen git, kapıyı aç, teker teker içeri sokmaya başla!

— On birinci faslın sonu —

SEYYAR KARAKOLLAR İHDAS EDİLDİ **(Gazeteler)**

DÜN :
— Eyvah, polis geliyor!..

BUGÜN :
— Eyvah, karakol geliyor!..

Şair — İki saattenberi dır dır kafamı şişirdin yahu... Bırak da bir kaç satır yazalım!..

Istanbul Notları:

HALICI KIZ

Duvarlarda koca koca afişler: «Halıcı kız»... Kim ola acaba? de dim. Öyle ya, asrımız fındıkçı kızlar, eski usul halıcı kızları kim ne yapsın? Meğer bu, renkli ilk Türk filminin adıymış. Filmi çeken, daha doğrusu filmin kahrını çeken de bermutad Muhsin Ertuğrul...... Hemen kendisini giz lice ziyaret ettim:

— Üstad, dedim, sermaye?

— Malûm, kediye yüklettik...

— Sizinkini sormuyorum, filmin sermayesini kim veriyor?

— İpekçiler...

— Yani ipekli halı dokudunuz desenize... Bense Yapı ve Kredi Bankasının yeni bir kültür hizmeti sanıyordum...

— Öyle. Şirketindir film.

— Eseri kim yazdı?

— Vallâhi bizim Vedat Nedim Tör'ün bu isimde bir piyesi ola cak, herhalde ama, senaryoyu el birliğiyle biz yazdık...

— İlk renkli film değil mi?

— Evet. İlk sesli filmi ben çevirdiğim için, renklisini de yapayım dedim...

— Ne renge boyadınız,, fıstıkîye mi?

— Hayır, hercaiyi tercih ettik.

— Baş roller kimde?

— Patronlarda tabiî...

— Arzedemedim. Yani Halıcı Kız rolünü kim oynuyor?

— Heyecanla...

— Heyecanla oynadığına şüphe yok, ama kim?

— Heyecan Başaran'la, Âsuman Korad...

— Mevzu ne?

—Hep bildiğiniz şey: Genç bir köylü kızın sevdası...

— Allah Allah...

— Evet, bu arada güzel halı nakışları, Anadolu manzaraları gösteriyoruz...

— Şimdi anladım, filmi kimin çevirttiğini...

Muhsin hayretle sordu:

— Ya? Kim çevirtiyor dersiniz?

— Turizm Kurumu! Bari İstan bula beş yüz odalı otel yapılıncıya kadar bekleselerdi de, dış piyasada filminiz gösterildikten son ra başlıyacak seyyah akınını karşılıyabilselerdi...

Muhsin Ertuğrul yahut Ertuğrul Muhsin gevrek gevrek güldü:

— O bakımdan merak etmeyin, dedi. «Halıcı Kız» yarasa yarasa iç turizmi teşvike yarar, o da, sinemalarla şehrin muhtelif semtleri arasında...

Üstadın yüksek tevazuuna karşı

TAKVİMDEN YAPRAKLAR: Akbaba, s. 57, c.3, 16 Nisan 1953 s.6

Veyl onlara!

Vurğun oldukça: «İşler arttı!» denip,
Paralar âfiyetle yenmekte!
Çalışan aç kalırsa: «Vah, vah, vah,
Dar ve sabit gelirli!» denmekte!

★

Yeni nesle

Yeni neslin bize taş dikmesi beklenmez ama;
Dikmesin taş yine isterse.. fakat taşlamasın!
Bilmesin, kimleriz onlar.. unutulsun adımız!
Öğrenip sinsilemizden hele bir başlamasın!

★

Kitaba uymuyor!

Millî gelir artmış, millî gider artmış...
Var olluk, ucuzluk her şeyde hesapca!
Vız gelmede lâkin, git çarşıyı bir gez,
Her türlü hesaplar bakkalla kasapca!

★

Acaba hangisi?

Herkeste ferah, neş'e, şetaret.. Deme gitsin;
Bir «ah» demeyen çıkmadı düştün de yerinden!
Bilmem ki niçin? Sen mi değersizsin esasen;
Dünya'mı senin yoksa habersiz değerinden?..

Orhan Seyfi ORHON

— Okul kitaplarından uydurma kelimeler çıkarılacakmış...
— Peki, yerine ne konacakmış?
— Eski uydurma kelimeler!...

46

takdirlerimi sunarak kendisinden ayrıldım.

ŞOFÖRLER FEDERASYONU

Yanımdan geçen bir otomobil, dikkatimi çekti. Kalabalık caddede o kadar yavaş gidiyordu ki, herhalde bir ârızası var dedirtiyordu insana. Nihayet, nasılsa park yapılabilecek, yani arabaların yanaşıp durabileceği bir yer buldu ve durdu. Şoförü hemen yerinden inip yanıma geldi:

— Günaydın ağabey, beni tanımadın ama ben seni tanıdım. Sen gazetecisin değil mi? Yaz beni de gazetene...

— Bunun için mi arabayı o kadar yavaş sürüyordun?

— Hayır, bunun için değil, Ben yeni tropik kanununa göre araba kullanmağa başladım da...

— Tropik kanunu değil...

— Peki, topik kanunu olsun...

— Öyle de değil. Trafik, trafik...

— Peki be kardeşim, ne kızıyorsun? Ne dedin de biz peki demedik? Süs için bizi numunelik şoför seçmediler ya. Bu memlekette her şeye peki de ki, adam olasın.

— Yani siz adam değildiniz de böylelikle mi?.

— Elbette ya... Ben bizim federasyona delege seçildim.

— Futbol federasyonuna mı?

— Hayır, şoförler federasyonuna... Bu akşam Ankaraya hareket ediyorum. Basın toplantısı yapacak fırsat bulamıyoruz da hani o Sıpak'lardan filân, sana bir demeç çekeyim dedim.

— Buyur, söyle de yazalım.

— O tropik kanunu noksandır ağabeyciğim. İstanbulda otomobil kazalarının önüne geçmek için esaslı tedbirler almak lâzım. Bizim vali bey yap diyor,, yapıyoruz ama, yine de olmuyor işte. En iyisi bizi dinlesinler. Bir kere halk dilimizden anlamıyor bizim. Millete argo öğretmeli...

— Yok canım, mekteplerde her halde öğretiliyor olmalı, ki, gençler mükemmel biliyorlar...

— Yetmez. Sonra, yayalar caddeden yürümeli, otomobiller kaldırımlardan. Çünkü nasıl olsa kazalar hep böyle oluyor, ya araba kaldırıma çıkıp adam eziyor, ya dükkâna giriyor. Yer değiştirmek en iyisi... Sonra şoförlere ehliyet veriliyor da yayalara neden yaya yürüyebilir diye ehliyet verilmiyor? Ben İstanbul şoförleri adına Federasyon kongresinde işte bunları ortaya atıp racon keseceğim. Şimdilik bize müsaade, ağır aksak yola düşelim...

— **İstanbul Muhabiri** —

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI :

Notalar!..

Sonu bir

Güzin Grimas'a rastlayınca sordum:

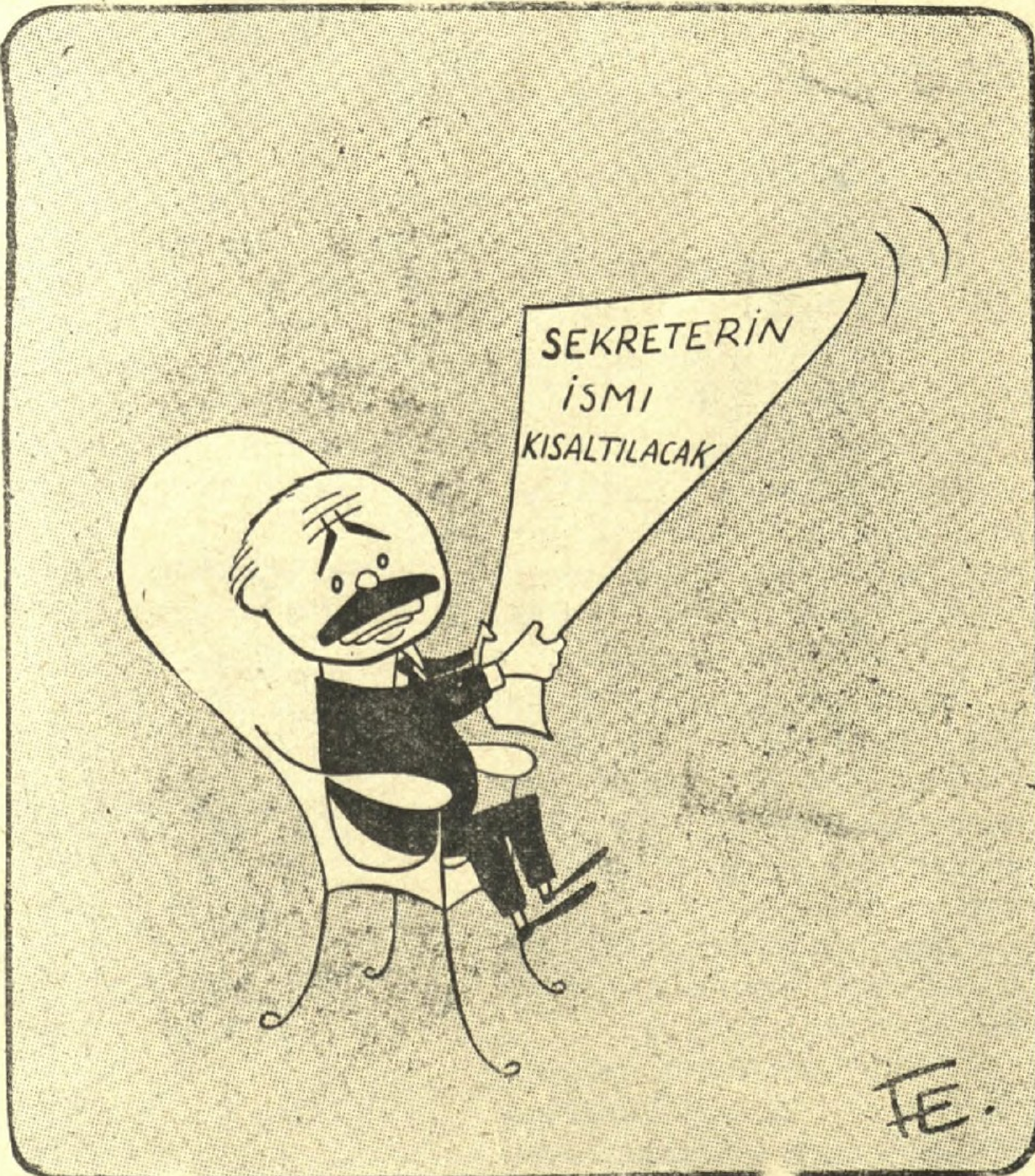
— Epeydir görünmüyorsun ama, çok değişmişsin...

— Evet, dedi, esaslı değişiklikler oldu bende. Meselâ yalan söylemiyorum.

— İmkânı yok, nasıl olur? dedim.

— Basbayağı, dedi, herkes yalanlarıma o kadar alıştı ki, nasıl olsa inanmıyacaklarını bildiğim için, doğru söylemekte hiç mahzur görmüyorum...

Birleşmiş Milletlere seçilen yeni Sekreterin ismin uzu , bulundu
(Gazeteler)

YAZISIZ!..

ZIT KARDEŞLER!..

47

Yaşasın Hayat

Dalgın bir anıma geldiği için hesaplamağa fırsat bulamadan işlediğim bir suç yüzünden, ceza müddetimi gayet mevsimsiz bir zamanda bitirip de kapı dışarı edilince apışıp kaldım.

Bu kış ortasında açıkta ne yapacaktım. Harabeler, dubalar, ha yırhah Bizanslıların bizleri düşünerek inşa ettikleri surlarda boş yer yoktu. Parkta da yatamazdım. Mutlaka bir iş bulmam lâzımdı. Kendi kendime, «Üzülme be dostum» diye teselli verdim, «Bu dünyada krallar bile çalışıyor, bir müddet sen de dişini sıkıver.»

Dişlerimi sıkmak kararını verince de bir iş bulmak üzere sağa sola baş vurmağa başladım. Eksik olmasınlar arkadaşlar çoktur. Vaktile bir kız kaçırma işinde benim dehamdan ve hayırhah dostluğumdan faydalanan Zafiri isminde biri:

— Gam yeme be yahu, dedi. sana can kurban. İş mi istiyorsun tonla... Fakat beni dinlersen gel bizimle çalış.

Zafiri bir kilisede ölü taşıyıcılığı yapardı. Kanım beynime sıçrıyarak;

— Ulan tam da alay edecek zamanı buldun ha, diye diklendim. Benim açlıktan anam ağlamış, sen de benimle tiğ geçiyorsun.

— Yok be abi, dedi, haddimiz mi tiğ geçmek seninle... Ciddiyim. Dinim hakkı için söylüyorum raconlu iştir bizimki. Hele ensesi kalın biri gümledi mi, aldığın bahşiş de caba... At mangırı cebe, gel keyfim gel.

Nedense ölüleri pek sevmezdim. Onun için ölüyle ilgisi olan işlerden hiç birine de burnumu sokmuş değilim. Zarifi israr etti:

— Sonra üniforma be abi...

— Üniforma mı?

— Öyle ya, insan onları sırtına geçirdi mi, gâvur generallerine benziyor tıpkı. Düşün bir kere...

Evet, generallere benzemek fikri fena değildi. İnsan o elbiseyi giydi mi hava gediklilerine bile rekabet edebilirdi. Usulünü bilince o kıyafetle insana karşı koyabilecek hizmetçi pek çıkmazdı.

— Peki ama, dedim, ben hiristiyan değilim ki...

— Ziyanı yok be abi, cevabını verdi, idare ederiz.

— Günaha girmez miyiz ki?

— Ne günahı yahu. Ölüleri taşımak için hiristiyan olmak şart değil galiba. Hem ölünün umurunda mı, nasıl olsa hapı yutmuş bir kere... Kim taşırsa taşısın.

— Orası öyle, dedim, bahşişi de boldur değil mi?

— Adamına göre... Hem şimdi tam mevsimidir. Soğuklar böyle giderse, işler de açılır. Şans bu, bakarsın nalları diken dikene olur. Taşımaya yetişemezsin.

Herifcioğlu mesleğini öyle bir ballandırarak anlattı ki :

— Peki, yahu, dedim, pekâlâ... Eğer beni bu işe sokabilirsen kabul. Malûm ya, müslümanız evelAllah.

— Ne olursan ol, bilirsin ki, bana Zafiri derler. Hem adam da bulamıyorlar zaten.

Zafiriliğini de gösterdi. Beni, üzerine tabut düştüğü için ayak parmakları kırılan ihtiyarın yerine kabul ettirdi. Talih bu ya, şıpın işi hemen ertesi gün bir cenaze de çıkıverince onlara:

— Allahla aram iyicedir, dedim. Nazar değmesin ama eşek şansı vardır bende. Bak dün işe girdim bugün biri nalları dikiverdi.

Yeni geldiğim için beni küçüm seyerek süzen çiçek bozuğu suratlı ıskatçı:

— Sevinmeğe gelmez ama,, diye söylendi, nalı demirden olduktan sonra kaç para eder ki... Bu ölen halı filan silken bir Keğâm vardı ya, işte o... İyi halı silkerdi ama cam silerken pencereden düşmüş. Böyleleri ölmese de olur. Bunların ölüsünden pek fayda gelmez adama.

Henüz mesleğin acemisi olduğumdan, kimlerin ölüp, kimlerin ebediyyen yaşaması gerektiğine dair esaslı bir fikrim yoktu. Fakat o söylemese dahi Kegam gibi bir adamın ölüsünden hayır ummayı düşünmiyecek kadar zekâm vardı. Herifin ukalâ bir tavırla akıl vermeğe kalkışına içerliyerek:

— Arkadaş, dedim, anladık, sen mazisi olan bir ıskatcısın.

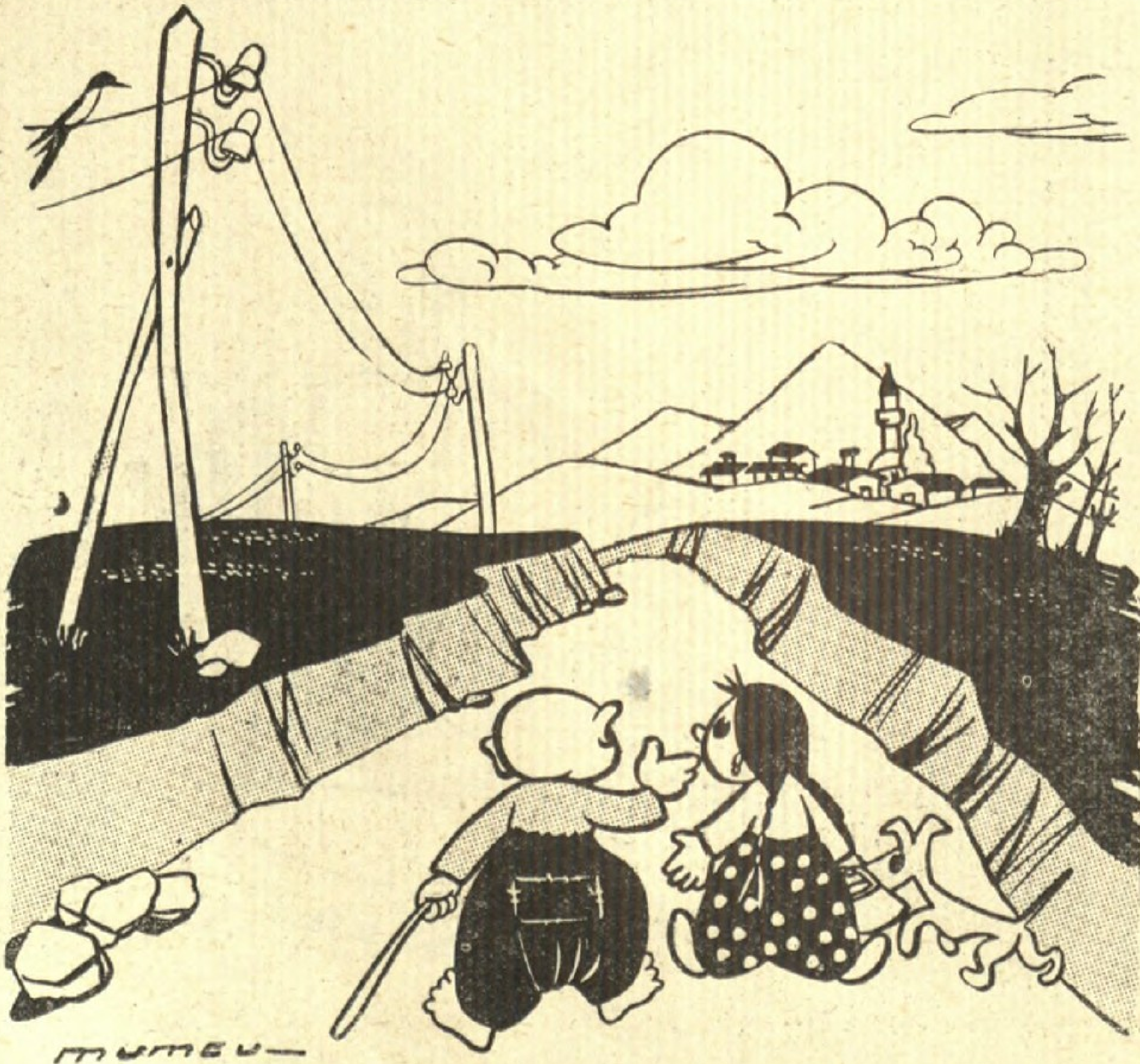

RİKKATÇİK!..

— Nerdeyse sabah olacak,.. Rica ederim beni bırakınız, gideyim... Evde akşam yemeğine bekliyorlardır!...

— Gız Fadime, gene yalnız dolaşiyon, Elimallah gaçırırın...
— Ih, nikâh kıymazlar ki...
— Olsun, elbet bir imam bulurık!...

— Tabii, diye gururla tasdik etti, senin yaşadığın gün kadar cenaze taşımışımdır ben.

— İyi... Ama yani biz de hanım evlâdı değiliz ki... Cenazecilik!e uğraşmadıysak da hangi enayinin cesedinden para çıkacağını kestiririz.

Zafiri :

— Münakaşayı bırakın, dedi, havayı bozacaksınız. Ge! sana kostümünü giydirelim.

— Hadi, dedim, yoksa taşıyacak adam çoğalacak.

Zafiri:

— Zangocun odasında giyineceksin, dedi.

Giyinme faslı bir haylı münakaşalı geçti. Benden evvelki ihtiyar ufak tefek adammış. Ceket biraz dar geldi. Pantalon ise en aşağıdan bir karış kısaydı.

— Başka elbise yok mu, dedim.

— Hayır, cevabını verdiler.

Halbuki ben o uğursuz mesleğe kıyafetinin cakası için merak salmıştım. Kızarak:

— Zaten ıskatçılıktan hiç hoşlanmazdım, diye homurdandım. Bu işe sırf üniforması için burnumu soktum. Halbuki elbiselere bakın neremde kalıyor. Bu kostümle gâvur generallerine değil, yerli filmlerdeki gâvur subaylarına döndüm.

Zafiri, ona kaçırdığım kızın borcunu ödemiş olmak arzusuyla:

-- Pekâlâ, dedi, benim boyum seninkine daha yakın. Eğer askıyı iple uzatıp pantalonu da aşağı indirdin mi, tıpatıp olur. Kendi elbiselerimi vereyim bari.

Dediğini yaptık.

— Ayna yok mu yahut şuralarda, dedim?

Gösterdiler. Yakışmıştı.

— Eh şimdi bir şeye benzedik, dedim, bundan sonra gelsin mortçular.

Fakat, dediğim gibi çıkmadı... Şu ölüsü kandilli Kegamın cesedi ağır mı ağırdı. Sanki tabutun içinde o halı silkici herif değil de, bir ton demir vardı. Öteki itoğlu itler de işin kolylığını öğrenmişler, bütün yükü üzerime yıkıyorlardı.

Akşam olunca, «Cenazeden gelecek hayır Allahtan gelsin. İsterse milyoner ölüsü olsun, ben bu işi bir daha yapmam.» diye karar aldım. Fakat hani üniforma da açmıştı beni. Şeritleri iyiydi. Sonra gayet cakalı düğmeleri vardı. Hiç olmazsa bir hizmetçi kafesleyinciye kadar o elbiseleri alakoymalıydı.

Fakat şans yardım etmedi. Polise kiliseyi soydu diye haber vermişler. Sonra, iane kutusunun kırıgıyla mumların eksilmesi meselesini de ihbar etmişler. Mumları, ha başucumda yanmış, ha ben almışım ,nasıl olsa bir şey fark etmez düşüncesiyle yürütmüştüm. İane kutusunu kırmayı ise fena bir fikir olmamasına rağmen, ne yalan söyleyim, hatırımdan bile geçirmemiştim. Günahları boynuna ama, bu yolda kilisenin papazı benden daha ustaydı galiba. Hem duyduğuma göre de lüpçülük babında papazın şöhreti hayli yüksekmiş... Şerefli bir mazisi varmış. Eh, tabiî benim de arkamda Allah olsa daha usulünce çalışmasını becerebilirdim. Neyse, talih yardım etmedi, hizmetçi kafeslemek bir tarafa,, çamaşırcı Resmiyeye bile bir kere görünmek nasip olmadan yakayı ele verdim. Şimdi mahkemenin sonucunu bekliyorum. Kanunda işlediğim suçun maddesi ,hakkında bir bilgim yok. Şayet iskatçı üniformaları için ayrı bir hüküm mevcut değil de ayni sivil elbiseleri çalanlara tatbik edilen ceza veriliyorsa, mesele kalmaz. Hapishaneden tam zamanında çıkarım. Zira hapishane iyidir, hoştur ama, yaz aylarında dışarısını daha çok severim. Ne yapalım, herkesin bir huyu var. Ben de havalar ısındı mı, hürriyetime merak salarım. Eğer mumlar da başımı ayrıca ateşe yakmazsa,, tam karpuz zamanı dışardayım.

Oh, o zaman yaşasın hayat...

Bülent ORAN

Şehrimizde bir çok barlar «Yalnız Amerikalılara...» kaydı ile kimseyi içeri almıyorlar :

IRKÇILIK!..

RADYOFONİK TEMSİL :

Erkek — Sevgilim, ahû gözlüm, gül dudaklım, ipek saçlım, sen dünyanın en güzel kadınısın!...

EHİL

Zavalli, kazaya kurban gitmiş,, bir gözünü kaybetmişti. Zihni:

— İki de çocuğu var. Şimdi ne iş görecek biçare?

Deyince, Orhan Eyüboğlu gülümsedi:

— Bize versinler, dedi, mükemmel işaret memuru olur...

DÜĞÜN GECESİ :

Damat — Eh, bana müsaade karıcığım, malûm ya, fabrikada gece bekçisiyim!..

49

— Ulan, bu ne hal! Burasını cezaevine çevirmişsiniz be!...

Rıhtımda

Gece yarısı Galata rıhtımında bir adam hayretle denize bakarak hareketsiz duruyordu. Polis gördü, yaklaştı:

— Burada ne duruyorsun? dedi..

— Arkadaşım denize daldı da ne zaman çıkacak diye bekliyorum.

— Dalalı çok oldu mu?

— Eh... Bir buçuk, iki saat kadar!..

Iki arkadaş arasında

Bekâr — Sen evlendiğin zaman eşini sevmiş miydin?

Evli — Hem o kadar ki, yiyeceğim gelirdi.

Bekâr — Ya şimdi?

Evli — Şimli yemediğime pişmanım...

Olmaz ki...

Nadire, şikâyet ediyordu:

— Ali, evlendiğimden beri beni öpmedi bir kere bile...

Hayriye güldü:

— Fena mı? Boşanmak için en meşru sebep...

— Boşanamam ki, dedi Nadire, ben Ali ile değil, Mehmetle evliyim!...

Gel de inan

Selma ile Neclâ, nezaket yarışına çıkmışlardı. Neclâ, Selmayı methediyordu:

— Bilirim, sen arkadaşlar için de en nazik insansın. Bunu hepimiz kabul ederiz...

Selma, hemen cevabı kondurdu:

— Edersiniz ama, nezaketen, şekerim...

— Vay sevgili karıcığım!..
— Ben sizin sevgili karıcığınız değilim...
— Olur musunuz?.

Telkin

Bedri Rahmi, Cemal Tollu'ya anlatıyordu:

— Birader, kadın, yaptığım portreye baktı baktı, ne çirkin resim demez mi? Hemen, hanımefendi, o gördüğünüz resim değil, aynadır, dedim. Mahcup oldu. sustu...

Cemal Tollu sordu :

— Saçlarını düzeltmeğe kalkmadı mı?

— Yok canım, baktığı sahiden tabloydu...

Hazırcevaplık

Telefon çaldı. Cemil Cahit açtı ve telefon edeni sesinden tanıdı: Hiç sevmediği biriydi.

— Alo? Cemil Cahit bey orada mı?

— Hayır, yoklar...

— Ya... Siz kimsiniz?

Cahit hiç düşünmeden cevap verdi:

— Cahit beyin burada olmadığını bilen biri!

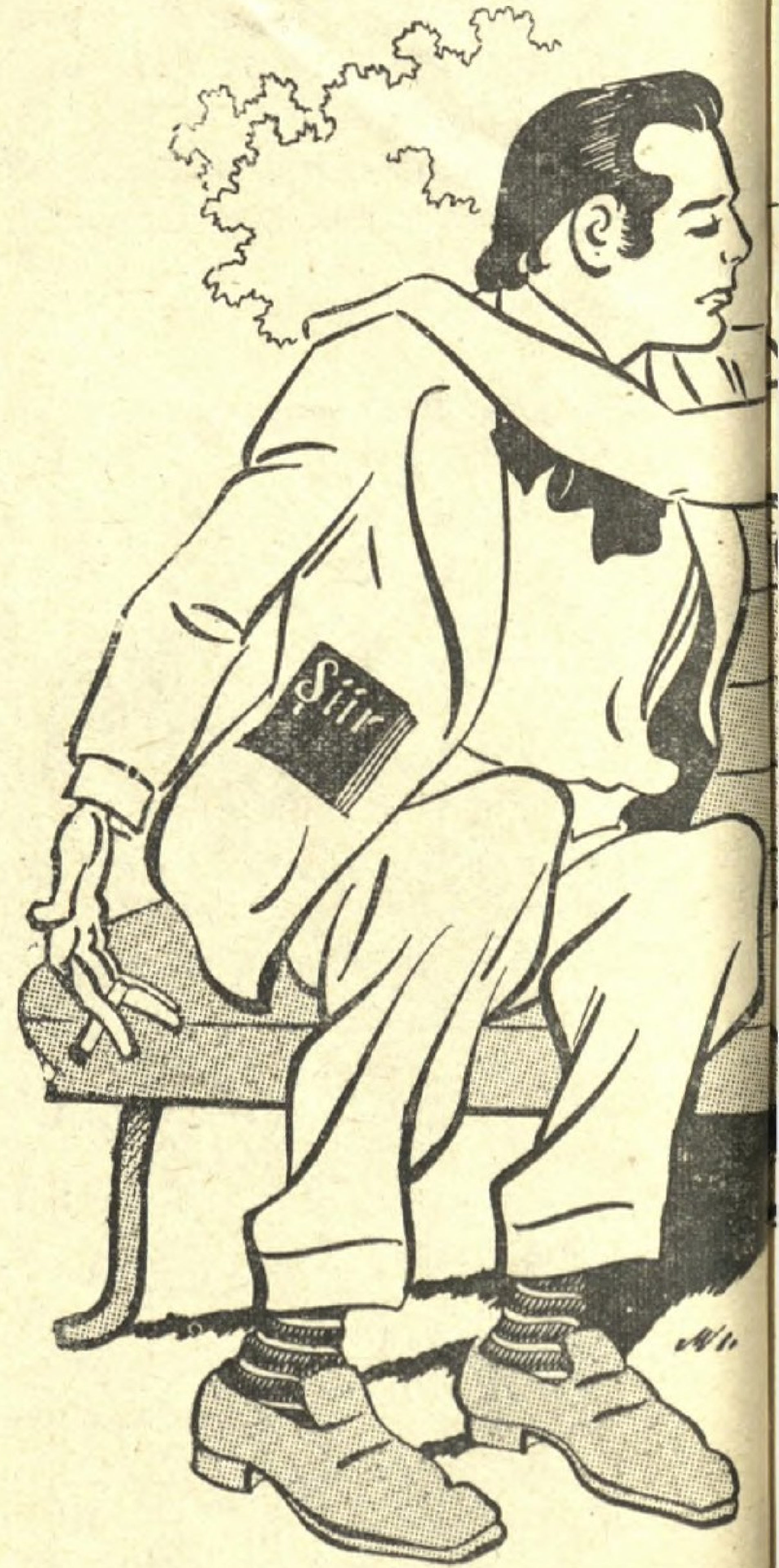
Nadirattan

Avukat Rasim Cenani:

— Kimi kovuyordun öyle? diye sordu. Az evvel yazıhanesinden birini bağıra çağıra yolcu eden sözde avukat Naim:

— Bırak canım, ikiyüzlünün biriydi, dedi. Rasim taşı gediğine koydu:

— Desene bulunmaz bir adam. Bu zamanda yüzsüzler o kadar çoğaldı ki...

— Saçlarım, mehtabın ışıkları gibi canım?

— Evet sevgilim!..

— Gözlerim bahar kadar yeşil mi canım?.

— Evet sevgilim!

— Tenim yeni açmış güller kadar t... mı canım?

Dalgınlık

Yahya Kemal bir lokantaya girer, masaya oturur. Garson gelir, sorar:

— Ne emir buyurulur, bayım?

Yahya Kemal, elindeki listeyi dalgın dalgın okuyarak cevap verir :

— Şimdi söz söyliyecek bir hal de değilim, yemekten sonra sorunuz!.

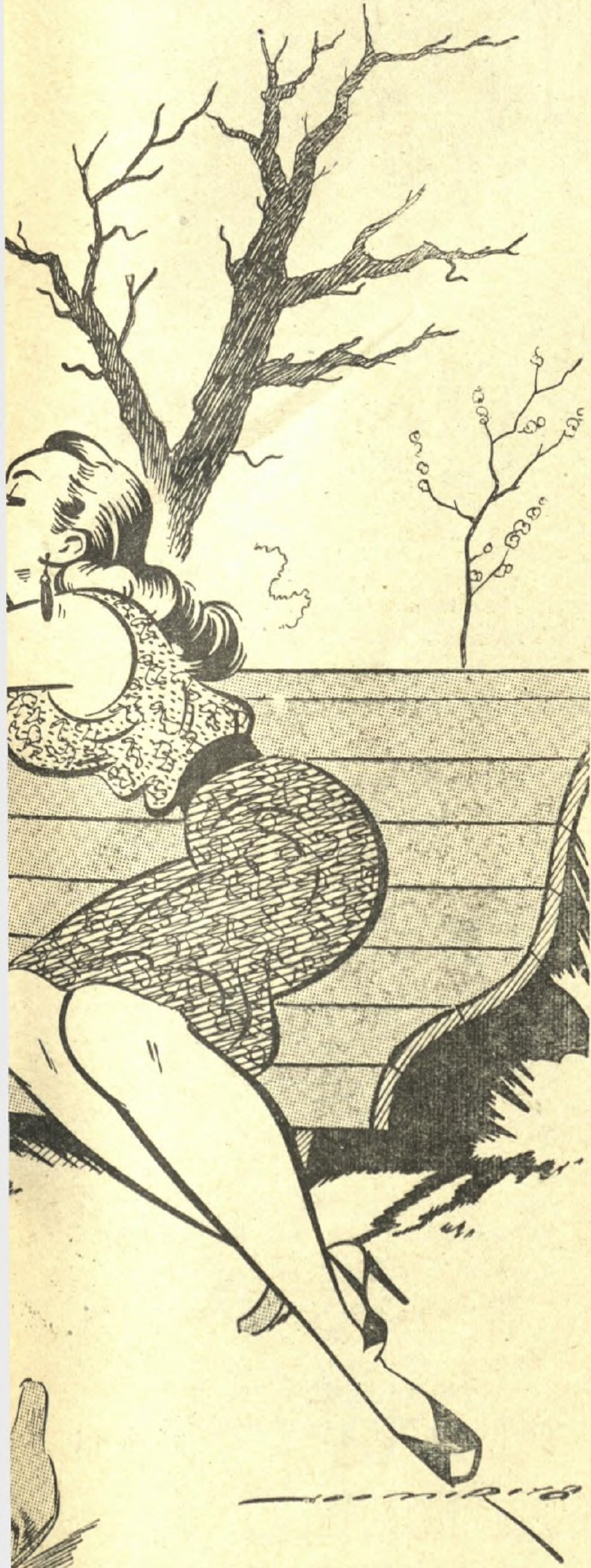
Doğru söz

Tramvayda Naim sıcaktan şikâyet ediyordu. Yanında bulunan karısı Neclâ dedi ki:

— Kabahat sende. Sana pardösünü al dediğim zaman beni dinliyecektin!

— Anlamadım!...

— Giymiş olsaydın, şimdi çıkarır, serinlendin!

— Evet sevgilim!

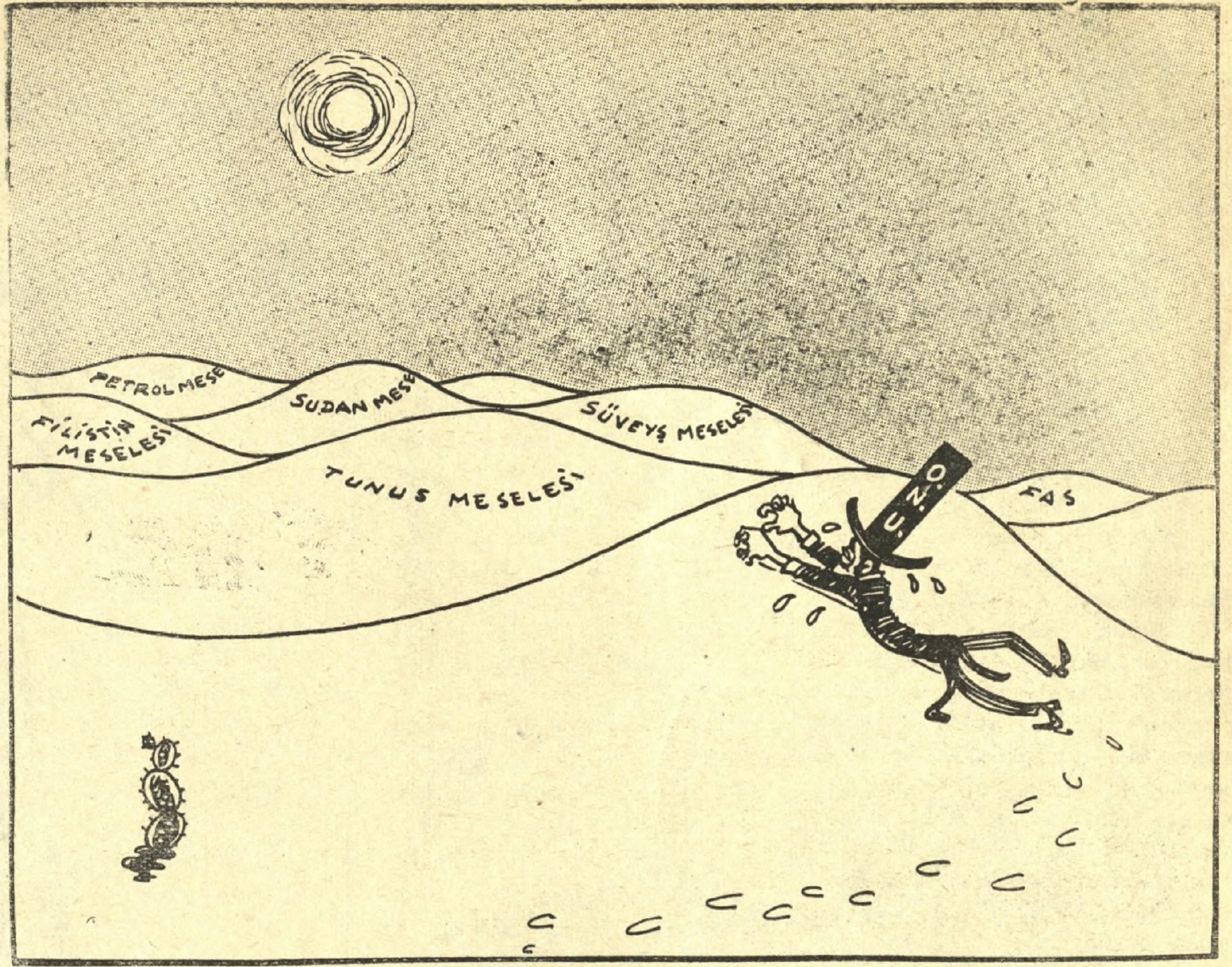
— Sesim bülbüllerin nağmeleri gibi tatlı mı canım?.

— Evet sevgilim!

— Vücudum rüzgârda salınan fidanlar gibi mi canım?

— Evet sevgilim!

—Aman Yarabbi!.. Sen ne büyük şairsin.!

YAZISIZ!..

Köylü ile avukat

Küçük vilâyet merkezlerinden birine yeni yerleşen bir avukat, bir gün yazıhanesinde otururken, içeriye bir köylü girer ve selâm verdikten sonra sorar:

— Sen avukat mısın?

— Evet.

— Zanaatinin ehli misin?.

— Oldukça.

— Bir katili cezadan kurtarmak için ne alırsın?

— Beş yüz lira!

Köylü, başını kaşıyarak çıkar. Üç gün sonra yine gelir ve avukatın masasının üzerine 500 lira bırakarak:

— Al! der; tahsildarı öldürdüm, ne yapacaksan yap gayri!...

Itiraf

Bedriye, kocasının ne ele avuca sığmaz bir çapkın olduğunu pekâlâ biliyordu. Gerçi, Reşid, kırkını aşmıştı. Fakat, gönlü hâlâ delikanlıydı. İşte bir kaç zamandır, yeni hizmetçinin arkası sıra dolaşıp duruyordu. Görünüşte, bu kız da pek sağlam bir kumaşa benzemiyordu ya... Fıkır fırkır bir şeydi...

Bir gün, Bedriye, kocasını cürmü meşhut halinde yakaladı ve kulağından tutup sordu:

— Beni aptal, kör zannetme... Şimdi o maymun kızla neler yaptığını birer birer söyliyeyim mi?

Raşid, büyük bir hazırcevaplıkla:

— Hacet yok karıcığım, dedi, ben biliyorum!..

Geçim dünyası

— İlk günler çok sıkıntı çektim, sigaranın dumanı gözümde tütüyordu.

— Neden terk ettin, hasta mıy dın?

— Hayır, benim bir şeyim yoktu, arkadaşımın göğsüne dokunuyormuş.

— Sonra?

— Sonrası bu işte... Arkadaşım sigarayı bırakınca ben de sigarasız kaldım!

Hesap dersinde

Muallim — Beş kuruş şeker, on kuruş süt, beş kuruş peynir, beş kuruş francala... Hepsi ne eder?

Talebe — Bir kahvaltı, bay öğretmen.

Dilencinin cevabı

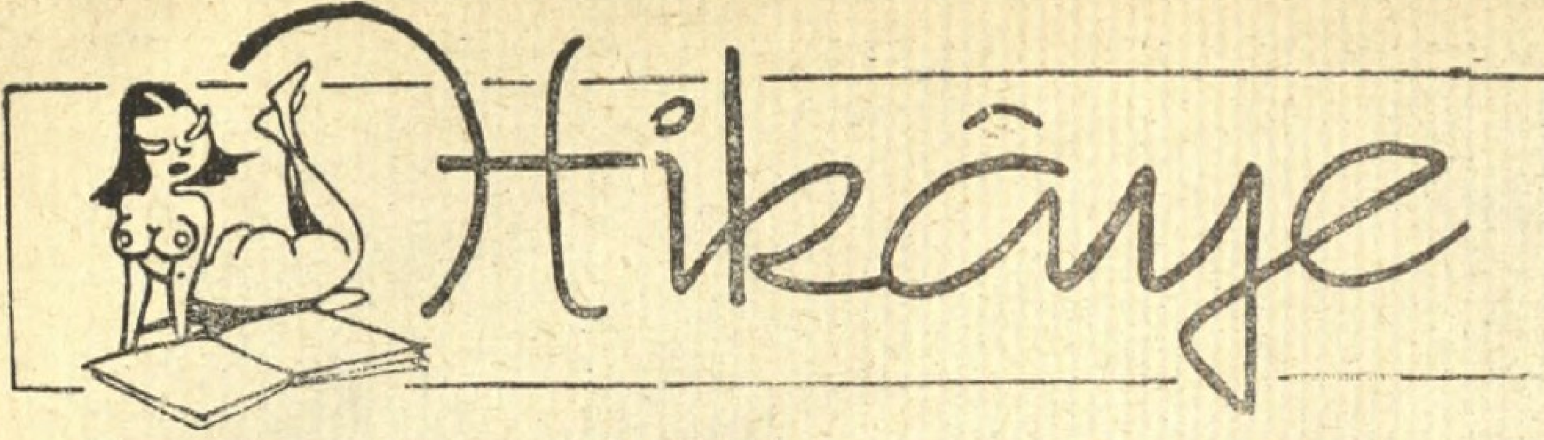
— Her yerin sağlam da böyle dilenmekten utanmıyor musun?

— Ne yapayım bayım? Çalışanların ekmeğine göz koyarsam Allahın gazabından korkarım.

— Ulen gasabaya yayan gidip gelmeye usanmadın mı daha?..

— Nidek ağa, sığır sıpa yok ki, satak da bir tırahtör alak!...

Zelzeleden Saadet!..

Eveet... Kahır yüzünden lûtuf olur mu olur.... Zelzele meselâ... Bir çok vatandaşların evsiz barksız kalmasına sebep oldu. Yalnız bir vatandaşın, Necmi Kül'ün yuvasını yaptı.. Hem de en inanılmaz şeklide...

O büyük zelzelenin olduğu gün, can sıkıntısından besbelli, Necmi Kül, eski göz ağrılarından Perihan'a tesadüf etmiş ve onu sinemaya götürmüştü. Birlikte, kuzu kuzu film seyrediyorlardı ki evvelâ hafiften bir sarsıntı oldu. Necmi bunu yanındaki koltukta oturan genç kızın münasebetsizliğine verdi. Lâkin bir an sonra sinema ana baba gününe döndü. Işıklar yandı, herkes kapılara hücum etti.

Necmicik de, kendi halinde, sele katılıp sürüklenivermişti. Perihan ortalarda yoktu. Kimbilir ne tarafa uçmuştu. Zaten onu arıyacak hali de yoktu ki Necminin. Bir zaman oldu, kendini sıcak iki nefis kol arasında buldu. Mantonun üstünden bile, kolların hareti hissediliyordu. Ağzına sokulan harikulâde ateşli bir çift dudak;

— Ne olur, kurtarın beni... Çıkarın buradan...

Diye yalvarıyordu. Necmi, baş dönmesine tutulduğu için, alev alev yanan o simsiyah gözlere bakamadı bile... Ruhunda meydana gelen zelzele, dışarıdaki felâketi, ona lâhzada unutturdu. Bir yandan burnunu okşıyan lezzetli ve nadide parfüm... Zavallı Necmide ne akıl bıraktı, ne fikir. Hemen kızın beline sarıldığı gibi, serbest koliyle, sanki boğulmağa başlamış birini denizden kurtarırcasına kulaçlama hareketleri yapa yapa daracık kapılardan birine kapağı attı. Hani Sırat köprüsünden daha rahat geçileceğine şüphe yoktu. Bu sinema kapıları da.. Yani çıkış kapıları... Maamafih, bir kişinin zor sığabileceği o kapıdan, az çok birbirlerini ezerek de olsa, iki kişi çıkmış olmalarına memnundu.

Bir kere kendilerini sokakta bulunca rahat bir nefes aldılar. Başka zaman olsa, delikanlı kılık kıyafetine dikkat etmeği, kendine bir çeki düzen vermeği akıl ederdi. Herkes ne der, korkusu ile... Ama, o gün... Hem oğlanda akıldan eser mi kalmıştı?

O hızla Ağacamiine kadar koştular. Halk sokaklara fırlamıştı. Kimsenin kimseden haberi yoktu. Ancak orada akılları biraz başlarına gelir gibi olmuştu: Necminin kolu hâlâ tutkallanmış gibi, genç kızın belindeydi. Delikanlı hiç oralı olmadı. Nefes nefese koşmağa başladılar. Önce kız sordu:

— Sizi yordum, telâşa verdim değil mi?

— Hayır, mes'ut ettiniz, bilâkis...

— Ama ne fena sarsıldık... Sarsıntıyı hissettiniz ya?

— Sorar mısınız... Hem de en derin köşelere kadar...

— Ya yıkılsaydı ne olurduk?

— Ölürdük herhalde...

— Arkadaşınız üzüldü muhakkak... Ya, sizi hanımefendiden ayırdım, yanınızdaki...

— İyi ettiniz...

Durum hiç de müsait olmamakla beraber ikisi de ellerinde olmadan gülümsediler. Necmi:

— Nerede oturuyorsunuz? Diye sordu.

— Maçkada...

— Yalnız mıydınız sinemada?

— Yalnızdım. En çok da onun için korkuyordum ya... Babam bilmiyor çünkü sinemaya geldiğimi..

— Sizi götüreyim evinize kadar...

— Teşekkür ederim ama, sizin hanım...

— O gider eve. Yahut onu da bir götüren bulunur elbet...

Zelzelenin ansızın bastıran korkusu ve heyecanı içinde hep o mevzudan konuşarak Maçkaya kadar yürüdüler... Necmi genç kızı evine bıraktığı zaman, hakkında epey malûmat sahibi olmuştu. Koleji bitirmişmiş. Ama babası çok sıkıymış. Pek de güzel kızdı a canım... İşin tuhafı, o Necmi hakkında tek sual sormamıştı. Anlaşılan bunu erkeğin hakkı biliyordu.

Eh, onlar ermiş muradına deyip, hikâyeyi mantıkan burada kesmek lâzım. Heyhat ki, hayat, ekseriya mantıktan mahrumdur. Nitekim bu meselede de öyle oldu ve hâdise uzadıkça uzadı.

Necmi ertesi gün, daha ertesi gün Sabahatle buluştu. Beraber gezdiler, tozdular. Aradan bir hafta geçmiş, mercimeği hemen hemen fırına vermişlerdi ki, bir sabah,, Necmi bir mektup aldı; kısa bir mektup;

-- İşte bankamızın vereceği sayfiyelik köşk!...

« Beyefendi,

Kabilse yarın bendehaneye çok mühim bir meseleyi halletmek üzere teşrifinizi rica ederim. Adım size bir şey ifade etmiyeceği için, imzamı şöyle atayım:

Sabahatın babası»

Tabiî Necmi bu mektugu okuyunca sevinemedi. Zira ifade pek sevindirici değildi.

Ertesi gün, Sabahatın babasını ziyarete gitti. Adam, mutad nezaket lâflarından sonra:

— Kızımın hayatını kurtardığınızı öğrendim. Memnunum, müteşekkirim size. Lâkin ailemizde hiç bir genç kız, bugüne kadar evli bir erkekle flört etmemiştir. Bu da namus meselesidir. Bu yüzden size kin besliyorum. Hareketinizin cezasını çektireceğim... dedi.

Necmi atıldı

— Evli olduğumu size kim söyledi?

— Kızım...

— Yanılmış. Ben evli değilim ve üstelik kızınızı seviyorum. Hatamı tamire hazırım.

Bu sarih cevap karşısında peder bey şaşırdı:

— Nasıl olur? dedi, evliymişsiniz...

— Hayır dedim ya. Aksini ispat etmek size düşer. Evli değilim ama, kızınızla evlenmek isteğindeyim...

Anlaştılar.

Ertesi gün Necmi Sabahati bulduğu zaman ikisi de göklere uçuyorlardı. Ayrıldıktan sonra, Necmi Beyoğlunda bir birahaneye girdi. Tesadüf bu ya... Eski bir ahbabına rastladı:

— Merhaba... Nerelerdesin yahu?

— Seni gözetliyordum, dedi arkadaşı, gördüm. Yanındaki kızı..

— Güzel değil mi?

— Öyledir ama, hep evli erkeklerle düşer kalkar... Evlenmek zorunda kalmasın diye. Sana nasıl katlanıyor?

Necmicik, memnun memnun gülümsedi:

— Bu sefer sahiden evlenecek de, ondan besbelli! diyerek bardağı başına dikti.

Hikâyeci

52

Eski Türk Mizahından

Osmanlı Tarihinden fıkralar

Hayrullah Efendi

ESKİ Kazaskerlerden Hayrullah Efendi, zamanın hatırı sayılır âlimlerinden ayni zamanda da yaman rüşvetçilerinden biri imiş. Bu yüzden azledilmiş. Bir hayli zaman mazul kaldıktan sonra nihayet kendisini tekrar tayin ettirmiş. Şeyhülislâm Efendi Kazaskerin ahlâkını bildiği için bu tayini doğru göstermek mahsadiyle:

— Doğrusu Hayrullah Efendi, yerini dolduruyormuş. Demiş.

Mecliste hazır bulunan fetva emini, tok sözlü bir adammış. Şöyle cevap vermiş:

— Yalnız yerini doldursa iyi, ama cebini de dolduruyor!

Ithafiye

FUAT paşa merhumdan Reşit efendi isminde bir tanıdığı rica etmiş:

— Paşam, ricali devletin tasvirlerini topluyorum. İki kelimelik bir iltifat ile fatoğrafınızı lûtuf buyurur musunuz?

Paşa:

— Hayhay, demiş, takdim edeyim...

Ve kalemi alıp resminin altına şunu yazmış:

(Azizim Reşit efendi, beni dinlersen resim toplıyacağına para topla... Şayet buna imkân yoksa, aklını başına topla!)

Hâlet Efendi

İKİNCİ Mahmut zamanında bir aralık devletin idaresini ele alan Hâlet Efendi, rakiplerinden bir çoklarını öldürmüş. Öyle bir hale gelmiş ki, Hâlet Efendinin şerrine uğramamış kimse kalmamış. Bir gün Hâlet Efendinin bahçıvanı elinde bir incir fidanı ile gidiyormuş. Yolda şair Nihat beye rastgelmiş. Nihat bey bahçıvana sormuş:

— Bunu nereye götüyorsun?

Bahçıvan:

— Komşularımızdan bir zat istedi de ona götürüyorum efendim!

Nihat bey:

— Götürme, demiş, efendine ver!

Bahçıvan:

— Efendi hazretleri bunu ne yapsın?

Deyince Nihat bey gülümsemiş:

— Ne yapacak, demiş, birinin ocağına diker!

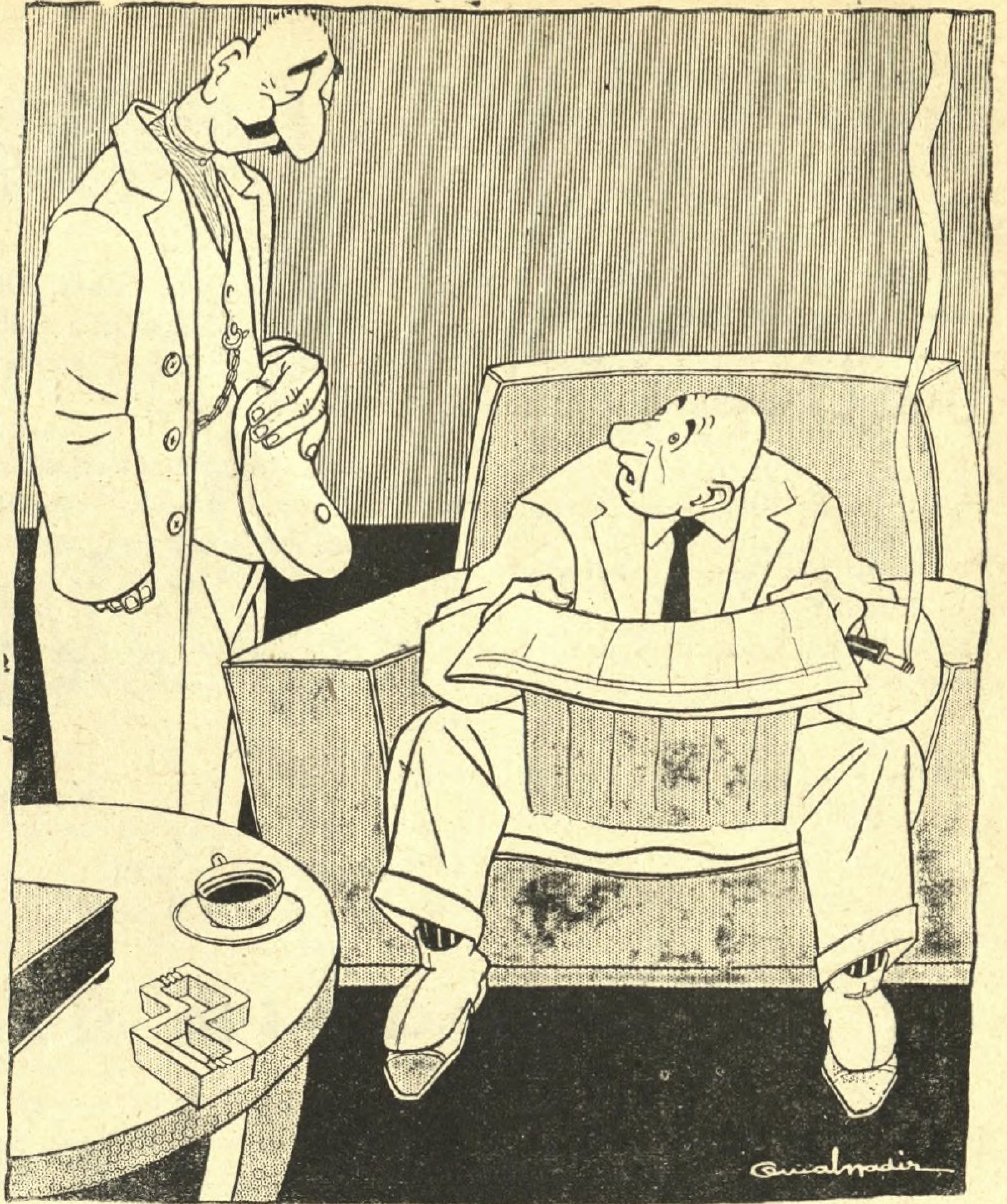
Antika merakı

KEÇECİ zade İzzet molla, antika meraklısı bir zattan bahse derken:

— Kolleksiyonu çok zengidir, demiş. Bilhassa kendisi nadir bulunur antikalardandır!

— Ah kocacığım, bana otuz sene evvelki buselerini hatırlattın!...

Bay — Ayol neye gidiyorsun?.. Paranı veriyoruz, rahatın yerinde evimizin nesinden memnun değilsin bakayım?.

Aşçı — Yemeklerinden!...

Kallâvi

İKİNCİ Mahmut devrinin vezirlerinden Rauf paşa çok yakışıklı bir adammış. Hâlet efendinin Yeniçerilere taraftar olduğu bir zamanda o da Yeniçerilerin ıslâhı fikrinde imiş. Hâlet efendi ile araları açılmış. Bütün rakiplerini ezen Hâlet efendi, Rauf paşayı da azlettirmiş. Paşa idam edilmek üzere Balıkhaneye götürülmüş. Fakat o sırada nasılsa İkinci Mahmut fikrini değiştirmiş. İdamı için ferman istiyen Hâlet efendiye:

— Hayır, demiş, kallâvi başına çok yakışıyor. Ben o başa kıyamam.»

Rauf paşa, bir tesadüf eseri olarak ölümden kurtulmuş. Ondan sonra siyasî meselelerde fikrini söylemekten çekinmeye başlamış.

Bir gün yine bir ıslâhat meselesi hakkında vezirler toplanmış. Herkes fikrini söylüyormuş. Rauf paşa bir şey söylemeden onları dinliyormuş. Paşanın susması nazarı dikkatlerini celbetmiş.

— Paşa, içimizde en yaşlı, en tecrübeli sizsiniz, neden bir şey söylemiyorsunuz!

Rauf paşa:

— Beni mazur görün, yaşımız ilerledi.

Diye cevap vermiş.

— Daha iyi ya, tecrübenizden istifade ederiz.

Demişler.

— Öyle ama, demiş, artık kallâvi bu kafayı kurtarmaz!

Yürüyen dede

AHMET Vefik paşa Bursada vali iken bir çok yol açtırmış. Açılması lâzım gelen bir yolun üstünde «Yürüyen dede» isminde bir türbe varmış. Bunu yıktırmak lâzım geliyor.

Bir gün Ahmet Vefik paşa yanına vilâyetin ulemasını, eşrafını almış, bir miktar da amele getirmiş, Türbenin başına gitmiş, üç defa:

— Yürü ya dede!

Diye bağırmış, sonra ameleye:

— Yıkın türbeyi, elbette Dede hazretleri yürümüştür, ayak altında kalacak değil a!.

Demiş.

Acem gömleği

RUSYA Çarı, Tanzimat ricalinden Fuat paşaya, sırtındaki redingotu göstererek:

— Maşallah, demiş, Avrupalılaşmışsınız.

Fuat paşa acı bir gülümseyişle itiraf etmiş:

— Aldırmayınız... Altında yine Acem gömleği var!

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Kadıköy, C. R:

1 — Bu yaz kadın kıyafetleri nasıl olacak?

2 — Erkek kıyafetleri nasıl olacak?.

C. R.

Cevap :

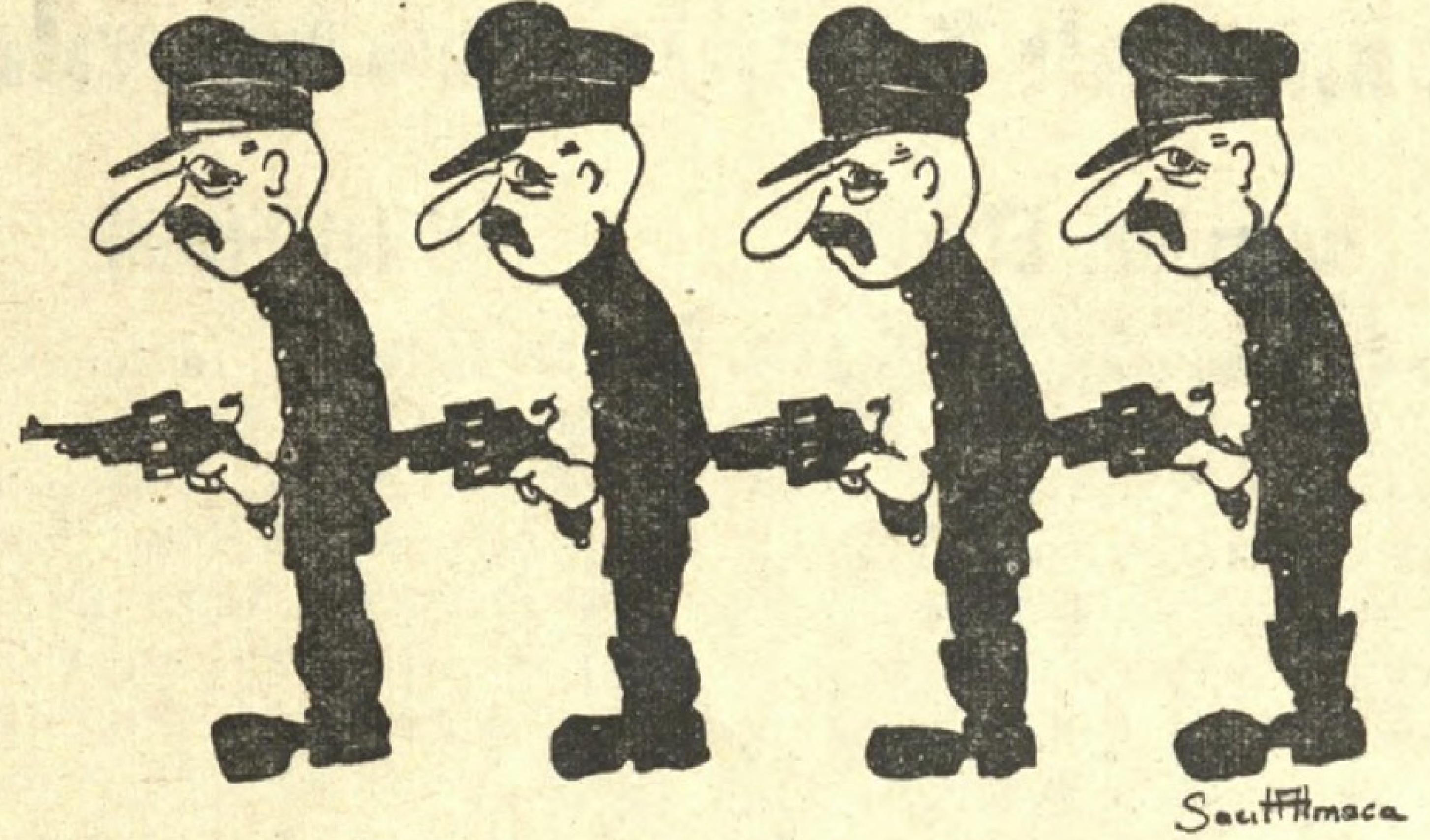
1 — Kumaşların da erkekler gibi paralısı makbul olacak. Eteklerin yırtmacı göbek altına kadar çıkacak, blûzların göğsü, göbek üstüne kadar inecektir.

2 — Erkek modasında, pantalonların cebi delik olacak, ceketlerin iki yakası bir araya gelmiyecektir.

Her türlü güneşten, tornistan solmuş renkler 1953 yaz modasıdır!

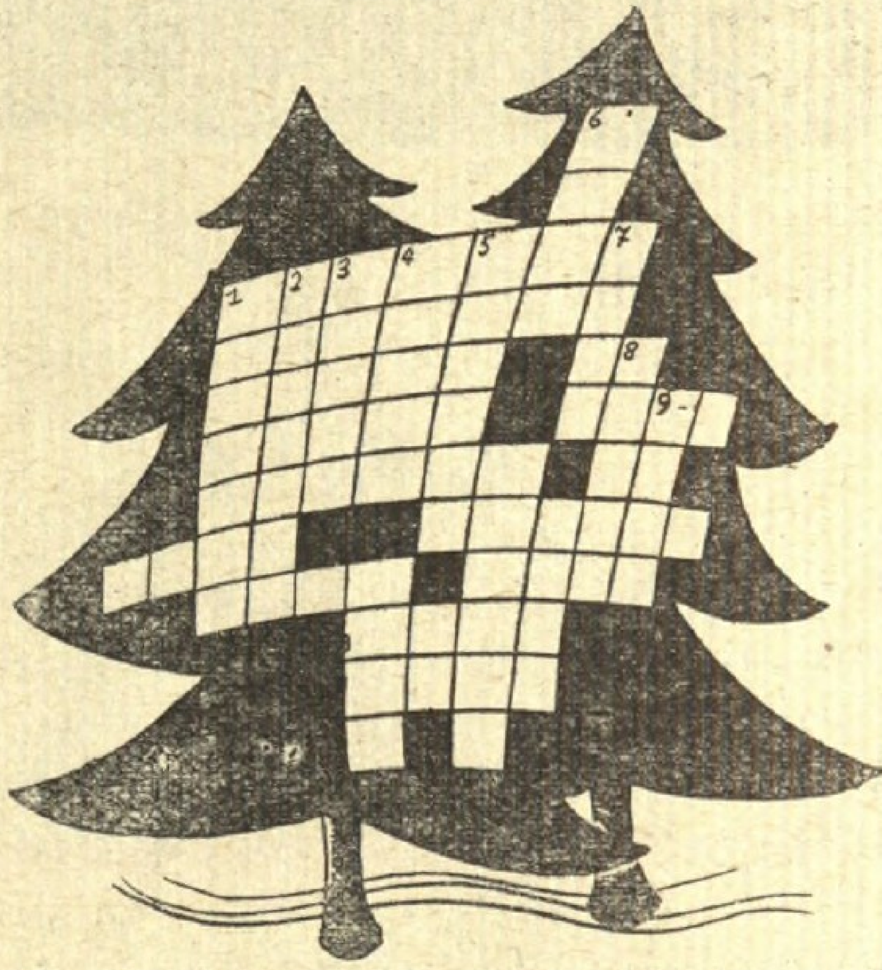
Kelkâhya

OKUYUCU KARİKATÜRLERİ

POLİTBÜRO!..

Akbabanın Bilmecesi

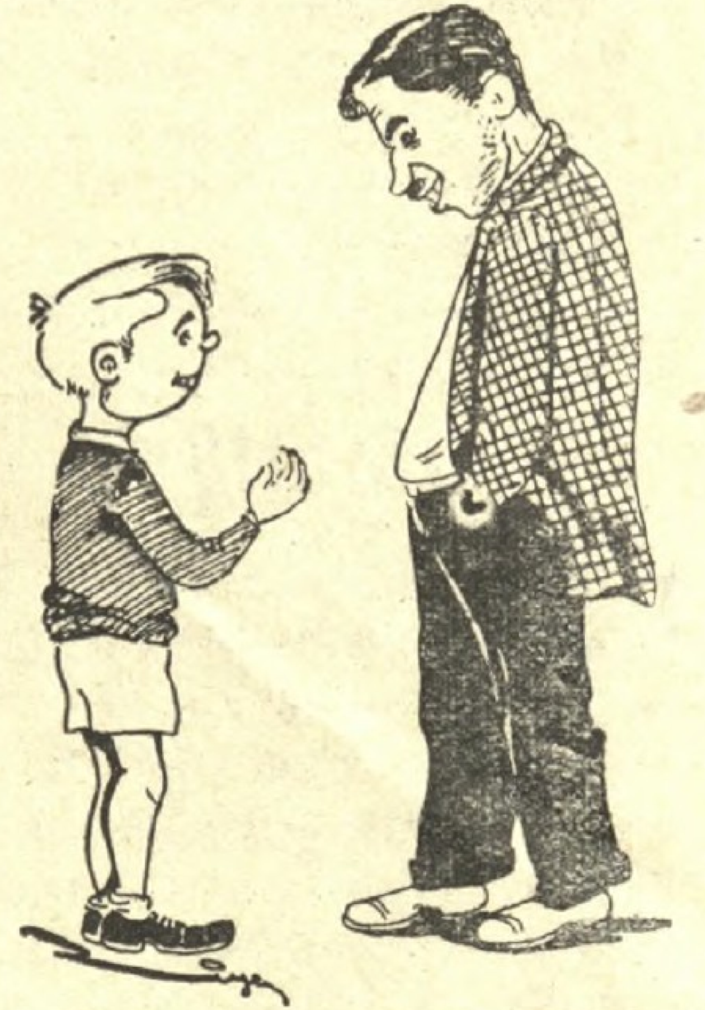

Soldan sağa ve yukarıdan aşağı :

1 — Bir bahar böceği. 2 — Bir Rum ismi. 3 — Bir kadın ismi. 4 — Fazla budala, Sây. 5 — Süvari, Bir elektrik birimi. 6 — Kısa temsil, Tapınma. 7 — Bir eski zaman bina tarzı, Şaşkın. 8 — Kadınları avucunda tutan. 9 — Kuvvetli arzu.

Geçen sayıdaki bilmecenin halli

1 — Cesaret. 2 — Esatirî. 3 — Salamura. 4 — Ata. 5 — Rimel, 6 — Peru, Gün. 7 — Tribün.

— Babacığım, söyler misin bana, şu annemle neye evlendin?

— Vay, bu iş sana da mı dert oldu?!..

Ne cesaretle ?

Baba, anne ve küçük çocukları bir gazinoya girdiler. Baba garsona:

— Bize üç şişe bira... dedi.

Çocuk hayretle sordu:

— Ne o baba? Annem de mi içecek?

Teşhis

Karşılarında şaşının biri oturuyordu. Nizamettin Nazif:

— Dikkat edin, dedi, sivil polis galiba...

— Ne bildin? diye sordular, izah etti:

— Baksanıza yahu? Gözleriyle kimi takip ettiği belli değil ki...

Tamir

Ferdi Ştatzer'e, bir arkadaşı, evindeki piyanosunu methediyordu:

— Tam yirmi senedir, bir kere tamir parası bile vermedim...

Ferdi, her zamanki mahzun ifadesiyle:

— Biliyorum, dedi, her sene tamir ettirdiğin adam söylüyordu geçen gün...

Size Yepyeni Bir

AKBABA

Hazırlıyoruz!

Baskı sanatının bütün güzelliklerini, baştan başa renkli sahifelerinde seyredeceksiniz!

Yeni Akbaba

30 NİSAN PERŞEMBE
GÜNÜNÜ BEKLEYİNİZ

Haklı sebep

Hemen her gün vazifesine geç gelirdi. Bir sabah yine yüzü gözü sarılı geldi. Müdür:

— Yine ne gibi bir mazeretiniz vardı? diye sordu. Adamcağız tereddüt ediyordu. Müdür:

— Haydi canım? Üşenmeyin,, hemen bir mazeret uyduruverin! dedi. O zaman zavallı adam:

— Mazert bulmakta o kadar ustalaşsaydım, diye izah etti, dün gece karım beni bu hale koymazdı!.

13

Ressam ve şair Azra İnal, Maya galerisinde anlatıyordu:

— Vallâhi eskiden ben de inanmazdım 13 sayısının uğursuzluğuna, ama geçen hafta, bir lokantada arkadaşlarla yemek yerken bir de baktım tam on iki kişi var, ben de on üçüncüyüm...

— Ne oldu? Başına bir felâket mi geldi? diye zevkli bir merakla sordu Adalet Cimcoz...

— Evet, diye devam etti Azra İnal, yemek paralarını ben verdim!...

BENLİ FATMA

YAZAN: HATİCE VİLDAN

— Ben yarın hastahaneden çıkıyorum, Fatma, dedi. Şu mektuba göre, senin çıkacağın gün için yeni tedbirler düşünmemiz icabediyor.

— Benim buradan ayrılmama daha epeyce vakit var. Düşünürüz.

— İzin verir misin, senin yerine ben düşüneyim?

— Sen bilirsin.

— Teşekkür ederim, Prenses.

Fatmanın o günden sonra hastahanede geçirdiği günler, tatlı bir emelin peşinde koşulurken saatleri çok ağır ilerliyen günler den oldu.

Orhan hastahaneden çıkmıştı. Her gün muntazaman onu ziyarete geliyordu. İstikbale ait projeler kurmağa başlamışlardı.

İlk günler, bir kaç defa Feyyazın lâfını etmişl'erdi. Fakat onun adı geçince, ikisinin de içinde üzüntüye benzer garip bir duygu belirdiği için, sonra sonra vazgeçmişler, maziyi, bir daha canlandırmamak üzere hafızlarına gömmeği tercih etmişlerdi.

Şimdi günleri sayıyorlardı. Orhan, her gelişinde, takvimden bir yaprak koparır gibi: «On gün kaldı... Dokuz gün kaldı... Sekiz gün kaldı...» diye, Fatmanın hastahaneden çıkacağı günü hesaplıyordu.

Karar vermişlerdi. Hastahaneden çıkar çıkmaz, İstanbuldan ayrıl'acaklar, bir seyahat yapacaklardı. Böylece hem geçmiş günlerle alâkalarını bir hamlede keseceklerdi, hem de Fatma, nekahet devresini, yabancı ufuklar da, yeni yeni şeyler görerek daha zevkli geçirecekti.

Pasaport muameaeleri yapılmış, her şey hazırlanmıştı. Orhan, tayyare ile gitmek taraftarıydı. Fakat Fatma, deniz yolcul'uğunu tercih ediyordu.

— Yolda hiç bir şey görmeden, bir kaç günlük mesafeyi bir kaç saat içinde aşıvermenin zevki yok, diyordu. İşimiz acele değil. Geze geze gideriz, daha iyi. Yollarda kim bilir ne enteresan şeyler vardır.

— Ona şüphe yok. Ama gideceğimiz yerlerde göreceklerimize nazaran, yollarda tesadüf edecek lerimiz hiç kalır. Mamafih sen bilirsin, vapur ol'sun.

İyi bir tesadüf olmuştu. Fatmanın hastahaneden ayrılacağı gün, Galata rıhtımından kalkan bir yolcu vapuru vardı. Onunla gitmeğe karar verdiler.

Fatma şimdi yataktan kalkabiliyordu. Bir bastona dayanarak odanın içinde yavaş yavaş dolaşıyor, hastabakıcının yardımına ihtiyaç hissetmeden oturup kalkıyordu.

Dizindeki alçıyı da çıkarmışlardı. Sızısı yoktu. Geçirdiği korkunç kaza artık bir hatıradan ibaret kalmıştı.

Hastahaneden çıkılacağı gün,, doktor Orhan, öğl'eye doğru geldi.

— Yavaş yavaş hazırlan Prenses dedi. Vapur saat dörtte hareket ediyor. Henüz vaktimiz var. Fakat daha evvel başka bir yere uğrıyacağız.

— Nereye ?

— Nene lâzım, sonra söylerim.

Fatma, hastabakıcı kızın yardımiyle giyindi. Orhanın koluna dayanarak merdivenlerden indi, Otomobil hareket etti.

Yarım saat sonra, otomobil Orhanın evinin önünde durdu. Girdiler. Orhan önden yürüdü, bir oda kapısı açtı. Yana çekilip yol verdi. Fatma odaya girdiği zaman hayret içinde kaldı. Beyazıttaki evinde bıraktığı, kendine ait bütün eşya orada duruyordu. Orhan onun sual sormasını beklemeden anlattı:

— Prenses eşyanızı buraya getirmek için sizden izin almadım. Fakat bu işin böyle yapılması lâzımdı, yaptım. Eşyanız, yabancı bir yerde kalamazdı. İkincisi, Feyyazla karşılaşmak kül'fetinden sizi kurtarmak icabettiğini düşündüm. Sizin yerinize onunla ben konuştum. Her şey halledilmiştir. Vaktimiz dar. Buradan yanınıza alacağınız bir şeyler varsa, hemen ayırın, yola çıkacağız.

Fatma, etrafına baktı. Biblolarıı, tuvalet takımları, elbiseleri, çamaşırları, büyük bir intizamla, ayrı ayrı yerl'ere konulmuştu. Her şey, bir kadın eliyle yerleştirilmiş gibiydi. Yanına alacağı şeyleri gayet kolay seçebildi, bir kenara yığdı. Sonra Orhanla beraber, üç büyük valiz doldurdul'ar.

Bu yol hazırlığı, Fatmanın kalbinde garip bir ezginlik yaratmıştı. Bu sahneyi, bir tedai ile, eski günlerden birinde cereyan eden bir başka sahneye benzetiyordu. O gün de, böyle telâşlı telâşlı hazırlanmıştı. O gün de yanında, kalbinin yolunu bulmağa muvaffak olmuş bir erkek vardı. Mısırda, prensin villâsında idi.. Fakat o gün, valizlerini hazırlarken, içinde payansız bir sevinç duymuştu. Feyyazl'a birlikte vapura binecek, kendisini bekleyen saadetin kucağına atılacaktı. Şimdi, ayni sevinci neden duymuyordu acaba? İstanbuldan ayrılırken, arkasında, hasretini çekeceği, özliyeceği, kayıbına esef edeceği bir şey mi vardı? Sevdiği adamla beraber, kendi isteğiyle yola çıkmıyor muydu?

Fatma, bütün bu suallerin cevaplarını verebiliyor, lâkin, yüreğini dolduran ezginliği yine de gideremiyordu.

Ancak, gemiye girdikten sonra, etrafını bir parça daha neşel'i gözlerle görebildi. Gemi hareket ettikten sonra, güvertede durdu, uzun zaman, İstanbulun yavaş yavaş silinen silueltini seyretti. Gözlerinden iki damla yaş yuvarlandı. O zaman anladı ki, içini kaplayan, ümitsizliğe benzer elemli duygu, sadece İstanbul'u terketmekten doğan bir acıdır.

Ortalık yavaş yavaş kararıyordu. Şimdi İstanbul, akşamın pusları altında gömülmüş gözden si,linmişti. Fatma, geçmiş günlerini de gözlerinin önünden silmek ister gibi şehri kaplayan bu pus arkasında, bir zamanlar ebediyen seveceğine yemin ettiği bir adam bulunduğunu aklına getirmedi. Yemek salonuna inmeden evvel', gözlerinin önüne en son gelen şey, doktor Orhanın evindeki odada yığılı duran ufak tefek eşyası oldu.

★

İstanbul limanından ayrıldıkları dakikadan başlayıp, dolaştıkları bütün yabancı memleketlerde devam eden balayı günl'erini, Fatma, hayatının hangi safhasiyle mukayese etse, bunların bir benzerini, hattâ bir yaklaşanını bulamıyordu.

Bu bir peri masalı idi .Fatmanın ilk aklına gelen tâbir bu olmakla beraber, yasadığı eşsiz saadet anlarının, hakikaten bir masal gibi kalmamasını temenni ediyordu.

Hiç bir programları yoktu. Kuşl'ar kadar serazad,, diledikleri yerde, diledikleri kadar oturuyorlar, konduğu çiçeğin usaresini sonuna kadar tüketmeden üzerinden ayrılmayan arılar gibi, her uğradıkları yerde, oranın kendilerine verebileceği zevklerin her türlüsünü son cür'asına kadar içtikten sonra, başka ufuklarda, başka hazlar aramağa çıkıyorlardı. Memleketten para getirtmek güçlüğünü doktor Orhan kimbil'ir nasıl yenmişti. Bu bakımdan hiç endişeleri yoktu. İtalyayı, İspanyayı, Fransayı dolaştılar. Almanyaya geçtiler. Venedikte uzunca bir zaman kaldılar. Her geçen gün, Fatmanın zihninden, eski günlerin hayalini biraz daha alıp götürüyor, sönükleştiriyor, güneşte kalmış bir fotoğraf gibi eritiyordu. Sorsal'ar, maziye ait herhangi bir hatırayı, zihninde bulabilmek için bir müddet düşünmek ihtiyacını duyacaktı. Her şey, şimdi halden ibaret kalmıştı.

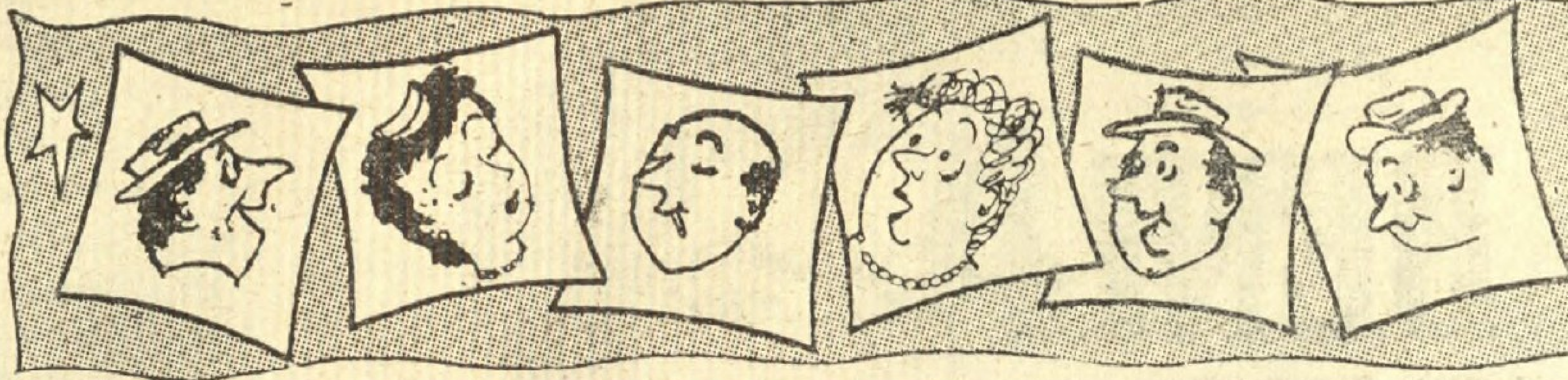
Adeta bir solukta bir dünya turu yapmışlardı. Gezip gördükleri yabancı ufuklar, ikisinde de henüz memleket hasreti uyandırmış değildi. Onun için, bir zaman Pariste oturmağa karar vermişlerdi. Fatma, İstanbulda bıraktığı hatıraların, büsbütün unutul'up gitmesini orada beklemeği daha doğru bulmuştu.

Passy de, bahçe içinde, kuş kafesi gibi cicibici bir köşk kiraladılar. Şehrin hayhuyundan uzak, boğazın sükûtunu hatırlatan bu yarı banliyöda, aşklariyle başbaşa kalmak istiyorlardı.

Bütün günleri ve geceleri bir arada geçiyordu. Yabancı gözlerin, sevgilerine nazar değdirmesinden korkuyorlarmış gibi, bir tek hizmetçi tutmuşlardı. O da, gündüzleri geliyor, evin işlerini yapıyor, yemek pişiriyor, akşam yemeğinden sonra evine dönüyordu. O zaman, Orhanla Fatma yalnız kalıyorlar, kalplerini dolduran aşkın bütün sıcaklığiyle sevişiyorlardı. Hiç bitmiyecek gibi görünen bir aşkla sevişiyorlardı.

Haftanın bir kaç günü, dışarıda yemek yemeği, sonra tiyatroya gitmeyi, yahut bir gazinoda eğlenmeği âdet edinmişl'erdi. Bazan da ,geç vakte kadar açık bulunan barlardan birine gidiyorlar, sabaha karşı eve dönüyorlardı. Bir gece, yine böyle, bara gitmişler, saat üçte, otomobille dönmüşlerdi. Orhanın âdetiydi, Fatma soyunurken, o bir koltuğa oturur, genç kadının, emsalsiz vücudünü örten esvapl'arın birer birer onun arkasından çıkışını seyreder, taparcasına sevdiği bu vücudün, her türlü örtüden âzade, bütün uryanlığıyle gözleri önünde canlanışını görmekten sonsuz bir zevk duyardı.

(Devamı var)

— Ona «beni rahat bırak, kocam öldürür» diye yazmıştım...
— Ne cevap veriyor?
— Kim olduğumu nereden bilecek? İmzamı atmıyorum ki!...

— İl Travaso —

— Bana beyhude ilânıaşk ediyorsun... Emin ol, evlenmemiz imkânsız.. Başkası ile nişanlıyım!...

— France Dimanche —

— Kocamdan niçin mi ayrılmak istiyorum? Bana ihanet ediyor!... — İci Paris —

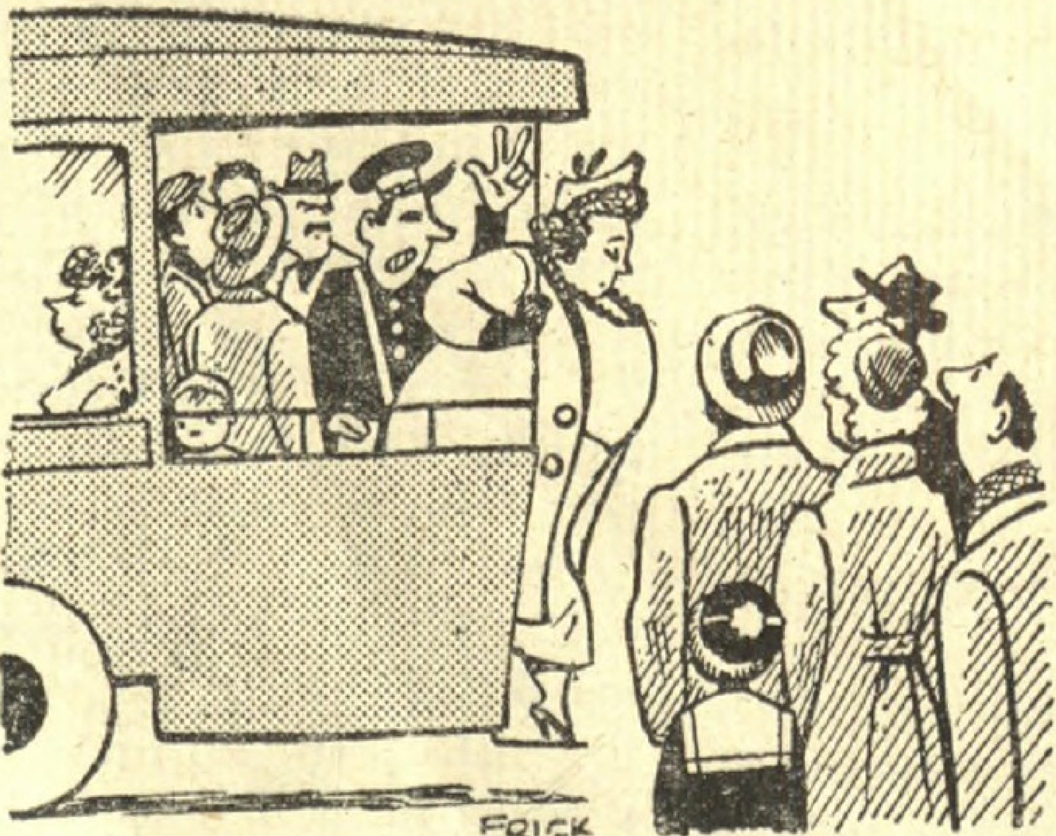
NİSAN BALIĞI!..

— İci Paris —

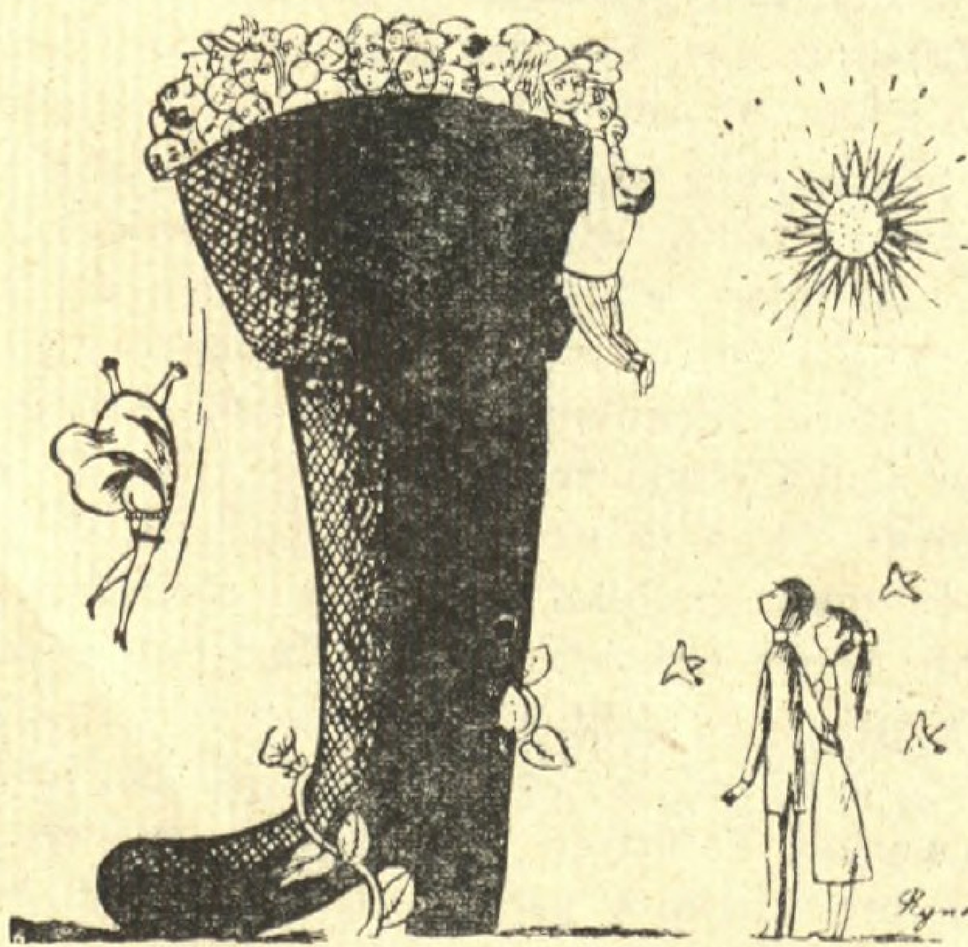

— Bahsi ben kazandım: İşte, görüyorsun ya, bayan Mistinguett değil!...

— İci Paris —

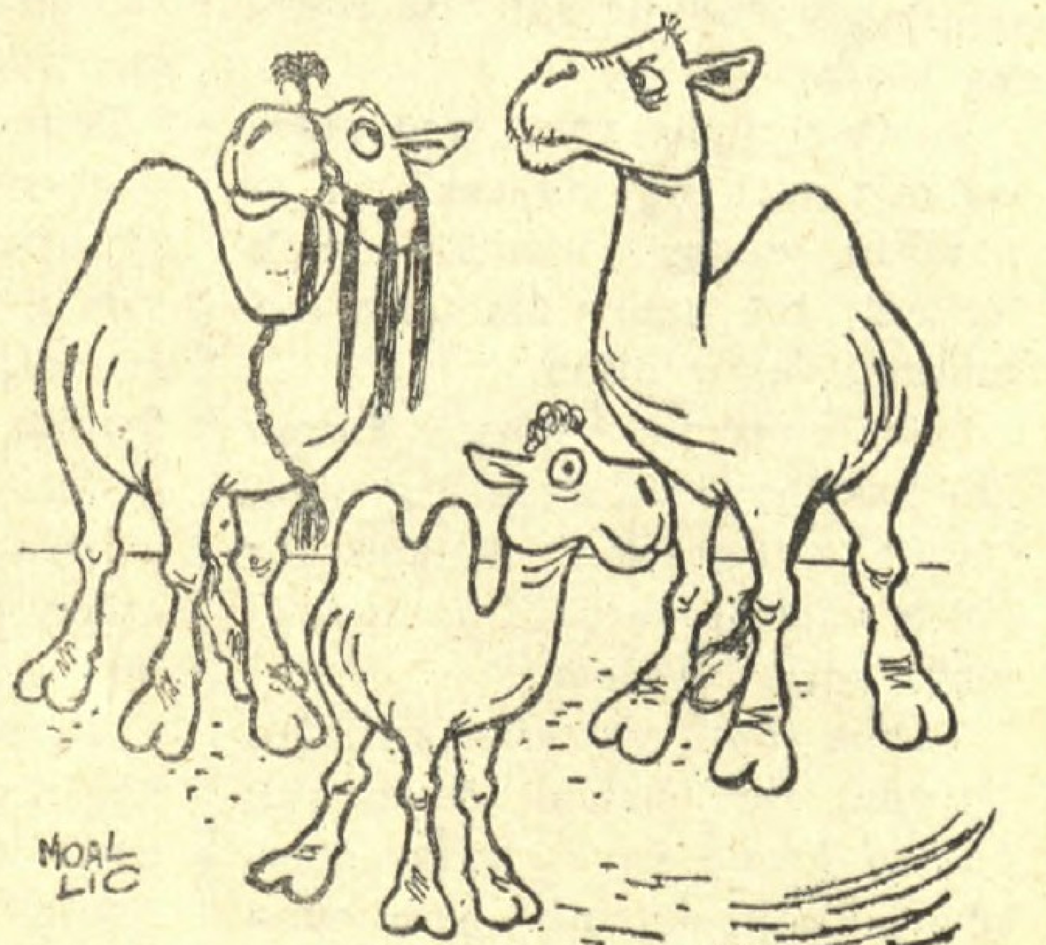
— Acele etmeyiniz, bayan insin... Üç kişi girebilir!... — İci Paris —

ÇİFTE KUMRULAR İTALYADA:

— 43 milyon kişiyi bir çizmede barındırmak... Oldukça güç!...

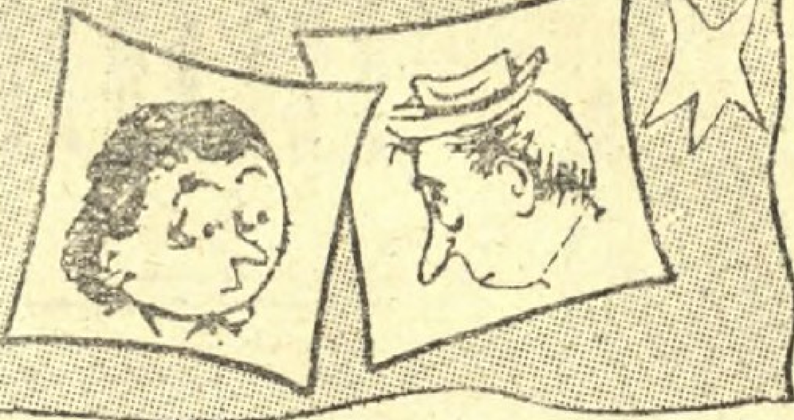
— France Dimanche —

— Alçak!.. Bu çifte hörgüçlü piçin benim çocuğum olduğunu mu iddia ediyor?...

— İci Paris —

KARİKATÜRLERİ

— Aaaa deyiniz bakayım... Oooo bademcikler büyümüş!...

— Le Hérisson —

— Bak sevgilim, kalbim nasıl küt küt çarpıyor!...

— Le Hérisson —

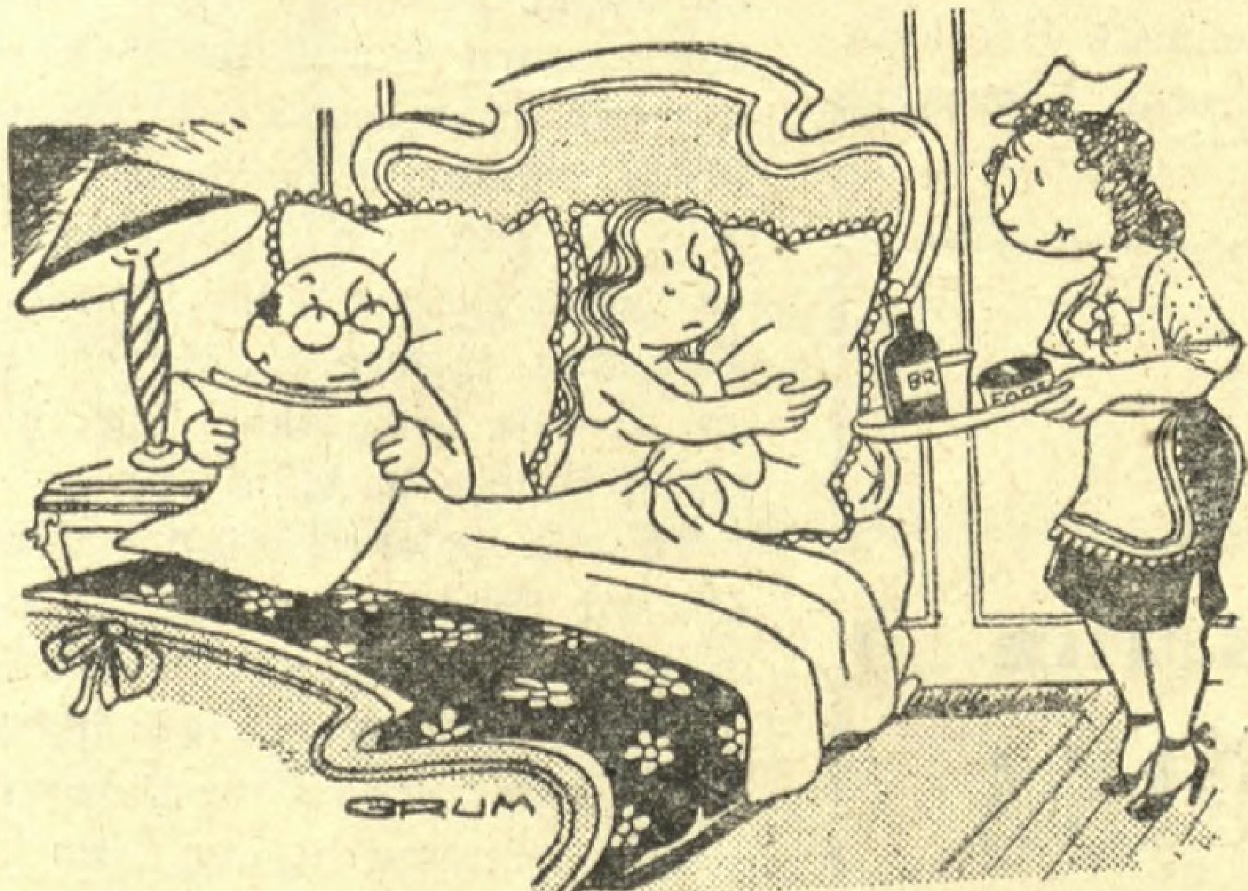
— Nafile, çalıştığım büroda bana istikbal yok: Patron miyopun biri!...

— Samedi Soir —

— Bir kelime daha söylersen seni gebertirim!..

— France Dimanche —

— Bayanın sinirlerini yatıştıracak şurupla, bayın sinirlerini kuvvetlendirecek hapları getirdim!...

— Le Hérisson —

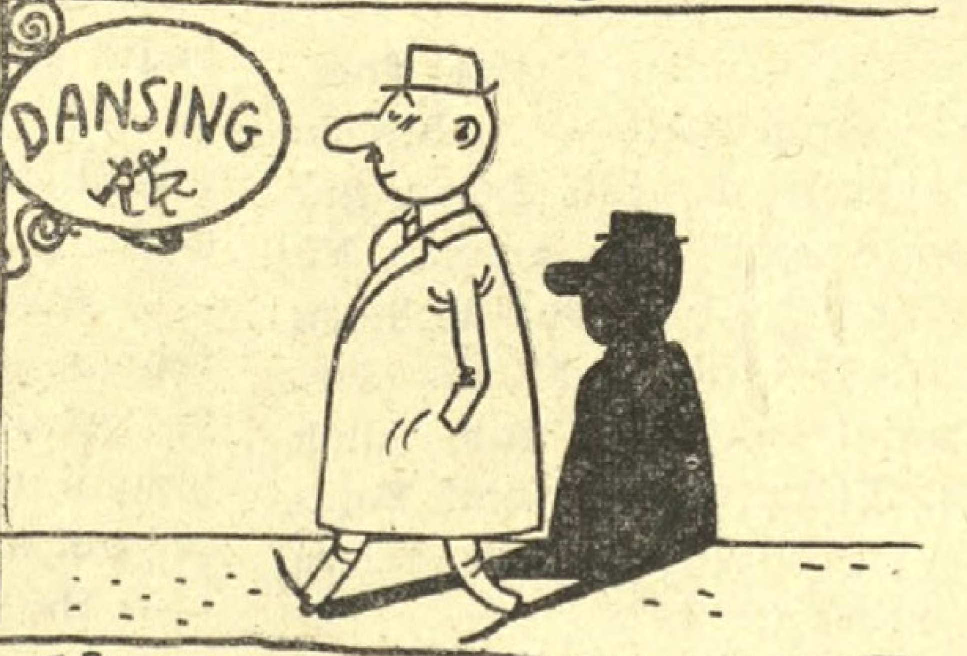

— Bunu bozacak para' yok. İsterseniz bir kayma dersi daha vereyim!...

— France Dimanche —

YAZISIZ!..

— Il Travaso —

57

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 22

Abdullah bey, palasta ne kadar garson, kapıcı, aşçı çırağı varsa, hepsini topladı, kiminin eline bir kova,. kiminin bir gaz tenekesi tutuşturdu, havuzun etrafına üşüştüler, boşaltma ameliyesi başladı. Havuzun boşaltılması kararı, Hanife hanımın baygınlığı, cinayet haberi etraftan çabuk duyulmuş, tekmil palas ahalisi, oraya toplanmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kâtibin savurduğu palavra, çabucak hakikat olmuş, Zehranın, havuzun dibinde yattığına herkes inanmıştı. Su boşalınca, biçare kızcağızın, dağınık saçlarından, sırılsıklam esvaplarından sular aka aka oradan çıkarılacağını herkes helecanla bekliyordu.

Boşaltma ameliyesini bizzat Abdullah bey idare ediyordu. Sağa sola emirler veriyor:

— Kovaları hızlı daldırmayın, kurbağaları ürküteceksiniz! diye yırtınıyordu.

Sadettin, içinden, kâtibe lânetler okuyordu (Allah kahretsin seni, hergele, diyordu. Durup dururken başıma belâ açacak. Ya mücevherler havuzun dibinden çıkarsa? Gel de Abdullaha derdini anlat bakalım! Tuh, Allah müstehakkını versin senin! Yaptığın iş, .ürküttüğün kurbağalara değmiyecek be!)

Havuzun etrafına birikip, kurutma ameliyesini seyretmekle meşgul olanlar arasında, pastırma kralı ile karısı da bulunuyordu. Suya her dalan kova, ummandan bir katre çıkarır gibi, suyun sathını yarım parmak bile aşağılatmıyor, çamur rengi su, çalkanıp çalkanıp yine olduğu kadar kalıyor, dipteki yosunlu birikintinin karışması yüzünden, daha da bulanıyordu.

Hayganoş, yanında duran Sadettine döndü:

— Sadettin bey, dedi, pek yorulmuşum, bir iskemle yoktur, şuraa oturayım da öyle bakayım?

Kadıncağız, kendisini Kâğıthane safasında zannediyordu.

Sadettin, biraz ötede duran bahçe iskemlelerinden bir tanesini aldı, getirdi. Hayganoş, iskemleye kuruldu, ayak ayak üstüne attı, su boşaltanları rahatça seyre devam etti.

Su boşaltanlar kan ter içinde, kalmışlardı. Abdullah bey, sarfedilen gayretin verdiği cılız neticeyi gördükçe, havuzu yirmi dört saatte bile boşaltmağa imkân olamıyacağını düşünüyor adamları gayrete getirmek için, kendisi de kuru kuru çırpınıyordu.

Bir aralık, herkes gözünü havuzun çamurlu suyuna dikmiş bulunduğu sırada, arkalarından bir ses geldi:

— Durun, ne yapıyorsunuz efendiler?

Dönüp baktılar. Bu seslenen muhtar Nail efendiydi. Abdullah bey, daha cevap vermeğe vakit bulamadan, muhtar, gözleri büyümüş bir halde :

— Ne yapıyorsunuz Abdullah bey? dedi. Bir cinayet olmuş palasta diye duydum, koşup geldim. Nedir mesele? İşittiğime göre, kızınız Zehra hanımın cesedi havuzun dibinde imiş öyle mi?

Abdullah bey:

— Bir tahmin, dedi, bir şüpheden ibaret. Birisi ortaya öyle bir lâf attı, araştırma yapıyoruz.

Nail efendi, elini havaya kaldırdı:

— Asla ve kat'a caiz değil, efendim. Mesul olursunuz. Cinayet vukuunda, tabibi adlî, müddei umumî vesaire gelinciye kadar, cesede el sürülmez.

— Hangi ceset be birader? Tahmin diyoruz ya!

— Olsun efendim, olsun. Muhammen ceset dahi yerinden kaldırılamaz,

Abdullah bey, işine karışan muhtara öfkelendi. Kaşlarını çattı:

— Peki, ne olacak? dedi. Ceset için önceden hüsnühal kâğıdı mı alacağız?

— Hayır. Zabıtaya haber vereceksiniz, merkez memuru, müddei umumî hep gelecekler, ancak ondan sonra...

— Git işine be yahu! İnsan, bahçesindeki havuzun suyunu boşaltmak için polisten izin almağa kalkarsa, deli derler.

— Varsın desinler. Siz kanunî yoldan yürüyün de, elâlemin ne diyeceğine bakmayın.

Münakaşa, uzamak istidadı gösteriyordu. Havuzun suyunu boşaltmakla meşgul olanlar, ellerinde kovaları, maşrapaları, gerdelleri, duraklamışlar, mahalle muhtarı ile Abdullah bey arasındaki bu çekişmenin sonunu bekliyorlardı.

Fakat, suya dökülmüş bir damla zeytin yağının bir anda, suyun yüzünde koskoca bir daire teşkil etmesi gibi, havadis, köye bir anda yayılmış olduğu için, Nail efendinin verdiği dersin yarı yerinde merkez memuru, yanında iki polis memuru ile sökün etti. Onun peşisıra, Turistik palasın bahçesini, bir sürü meraklı dolduruvermişti.

Şimdi havuzun başı panayır yerine benziyordu. Yalnız, fındık, fıstık satıcıları, kâğıt helvacılar, köfteciler eksikti.

Abdullah beyle muhtar Nail efendi arasında başlayan münakaşa bu sefer genişlemiş, merkez memuru ile polislerin de katıldığı bir konferans halini almış, oradan havuz boşaltıcılarla seyircilere sirayet etmiş, bir havuz başı şûrası haline gelmişti. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimse kim senin dediğini anlamıyordu. Bu arada, mahalle çocuklarına gün doğmuştu. Uzun zamandanberi sade şöhretini işittikleri meşhur kurbağalı havuzda kayık yüzdürmeğe can atan yumurcaklar havuzun öbür ucunda birikmişler, nereden tedarik ediverdikleri bilinmeyen kâğıtlarla yaptıkları kayıkları suda yüzdürüyorlar, ciyak ciyak haykırışarak teknelerine yarış yaptırıyorlardı.

Seyirciler arasında da fikir yürütenler pek çoktu. Belediyeden mütekait birisi, yanındakine:

— Bu havuz böyle liğen, ibrikle bir haftada boşalmaz, dedi, Belediyeye müracaat etmek icabeder.

— Belediye ne yapar buna?

— Bir arozöz yollar, suyu pompalar, yarım saatte tamam.

— Belediye arozözünü böyle hususî işlere tahsis eder mi?

— Eder. Ücret mukabilinde neden arozöz vermesin?

Öteden lâkırdıya başka biri karıştı:

— Beyin dediği doğru, belediyeye varidat lâzım, akmasa da damlar.

— Belediye arorözleri yangın içindir, havuz boşaltmağa mahsus değil.

— Yazın sokak sulamak için kullanılıyor ya!

— O başka. Sokakların tozunu bastırmak da bir nevi yangın söndürmek sayılır.

— Daha kolayı var, yahu. Dalgıç indirmeli.

— Tarak dubası getirtsek?

Seyirciler, havuzu boşaltmak için bu fennî usulleri sayıp dökerlerken, Abdullah beyle merkez memuru ve mahalle muhtarı arasında da anlaşma vaki olmuş, havuz boşaltanlar yeniden faaliyete geçmişti. On dakika sonra, bu hayhuy arasında hiç kimsenin dikkatine çarpmadan, gayet sessiz, sadasız bir başka hâdise cereyan etmeğe başladı.

Turistik palas müdürü Rafael, detektif Sadettin ve Hanife, hanım, havuz başındaki kalabalığın arasında, hep bir arada idiler. Rafael biraz daha önde duruyor, ellerini arkasına bağlamış, su boşaltanlara arasıra emirler vererek tahliye işini Abdullah beyle birlikte idare ediyordu. Hanife hanımla Sadettin de onun tam arkasında idiler. **(Devamı var)**

29. MAYIS günü

1. Apartman Dairesi

Kazanmak istiyorsanız

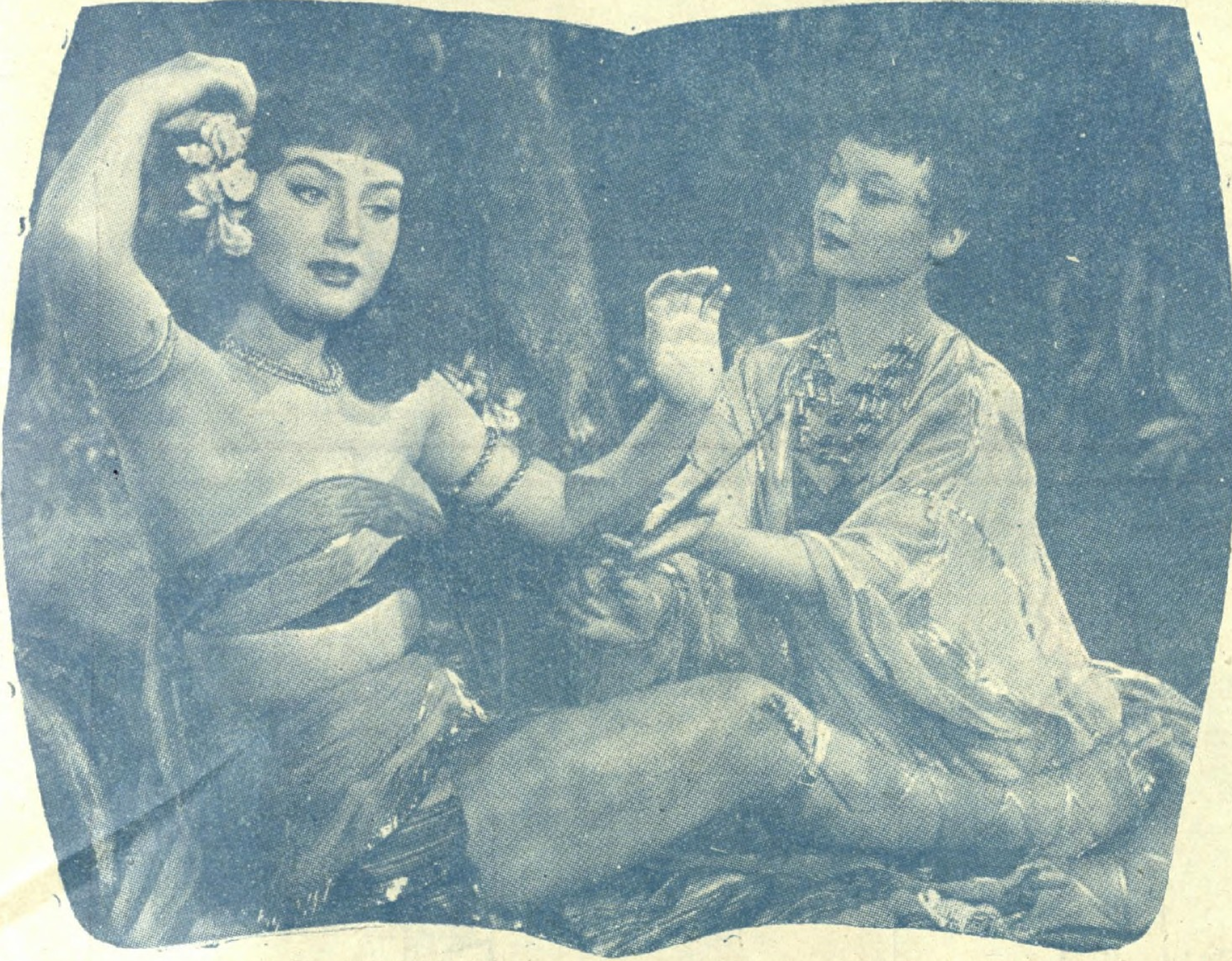
EMNİYET SANDIĞINA

150 Lira

Yatırmayı unutmayınız

Dünyanın en güzel film yıldızı

Seba Melikesi Belkis

Resimli Sinema Romanı

En büyük sinema münekkitlerinin: «Dünyanın en güzel film yıldızı» diye göklere çıkardıkları Leonora Ruffoyu gördünüz mü?

Aydabir yayınlarından (Seba Melikesi Belkis) romanı bu göz kamaştırıcı güzelin nefîs fotoğraflariyle süslü olarak, ikinci defa basıldı.

Hem tarihî bir sinema romanı okumak, hem dünya güzeli bir sinema yıldızının tablo nefasetinde resimlerini elde etmek isterseniz, idarehanemize (50 kuruşluk bir posta pulu) yolladığınız takdirde adresinize hemen bir (Seba Melikesi Belkis) gönderilir.

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

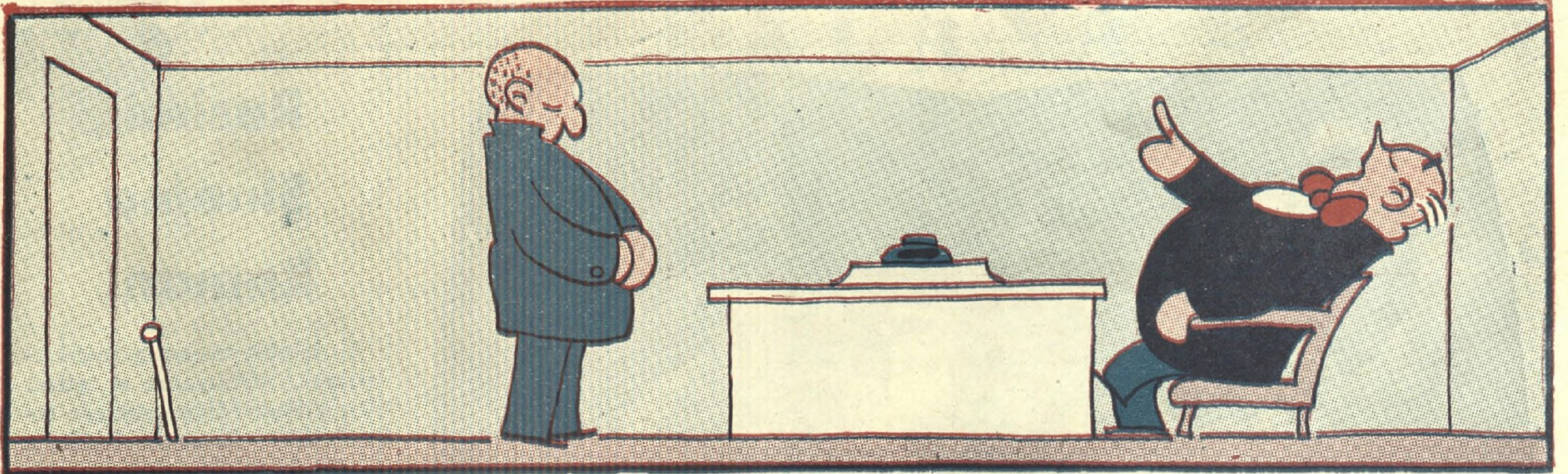
Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek bakımından

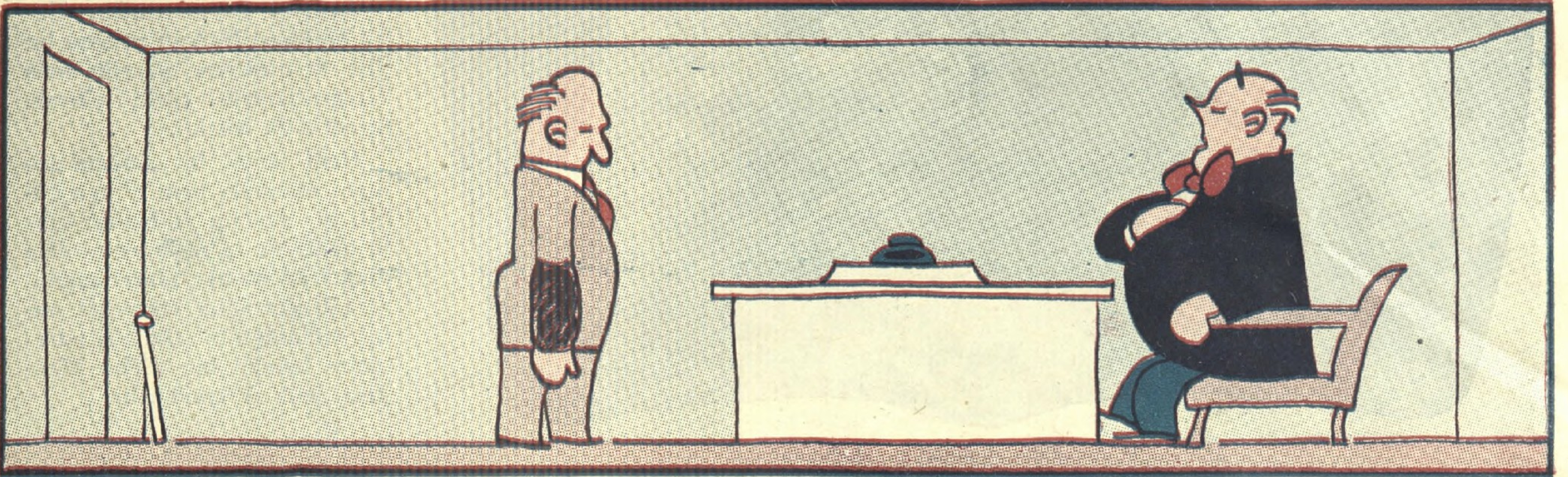
En müşkülpesent yolcuları dahi memnun eder.

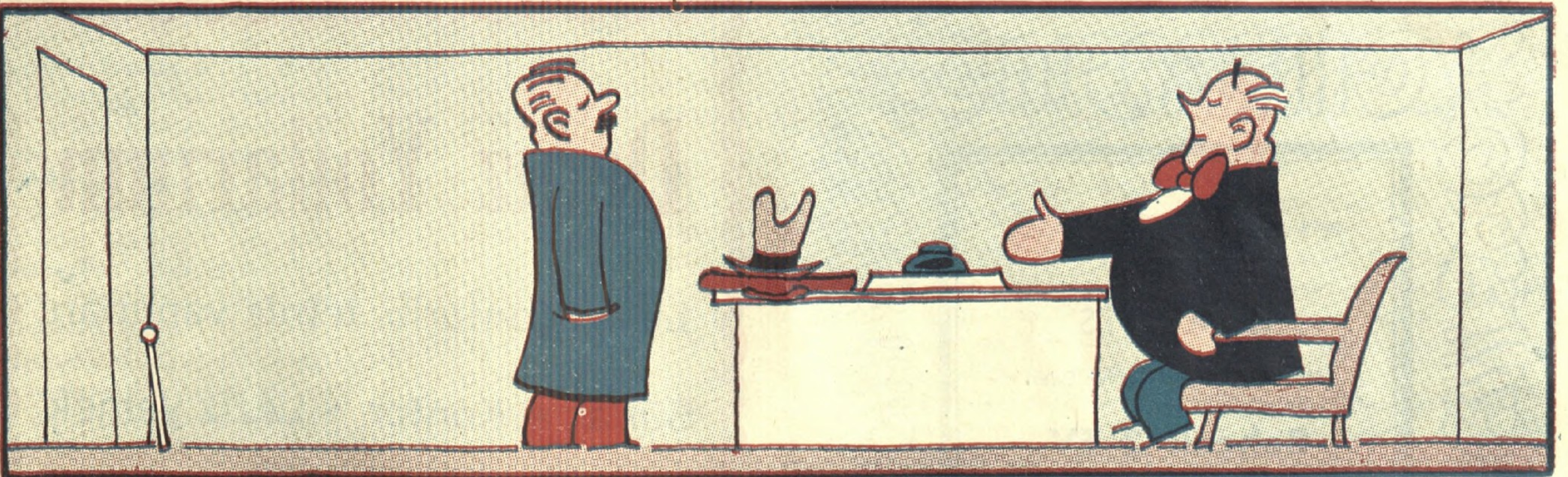
Her hafta

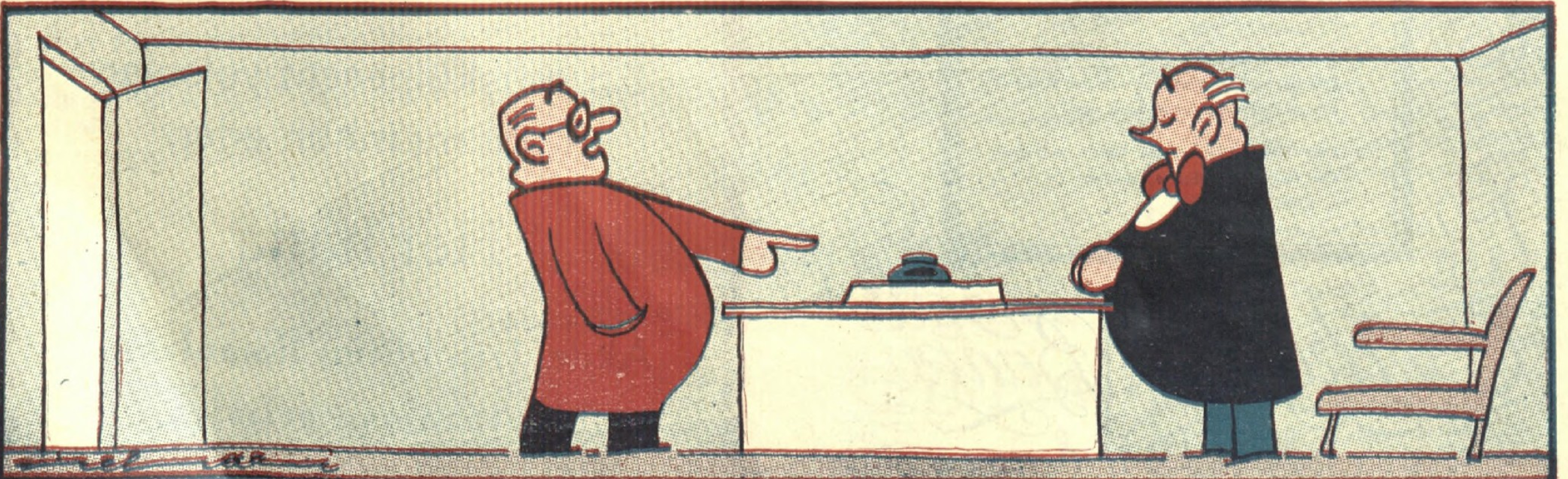
Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

Akbaba

Üstad memur!

20 Nisan 1955

60